

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 352

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

1 października 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 352/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej	1
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 352/02	Sprawy połączone C-96/16 i C-94/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona, Tribunal Supremo – Hiszpania) – Banco Santander, SA / Mahamadou Demba, Mercedes Godoy Bonet (C-96/16), Rafael Ramón Escobedo Cortés / Banco de Sabadell SA (C-94/17) (Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki umowne – Zakres stosowania – Zbycie wierzytelności – Umowa kredytu zawarta z konsumentem – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku tej umowy ustalającego odsetki za zwłokę – Skutki tego charakteru)	2
2018/C 352/03	Sprawa C-472/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León – Hiszpania) – Jorge Luis Colino Sigüenza / Ayuntamiento de Valladolid i in. (Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2001/23/WE – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 1 – Przejęcia przedsiębiorstw – Ochrona praw pracowniczych – Zamówienie na świadczenie usług zarządzania gminną szkołą muzyczną – Zaprzeszczenie działalności przez pierwszego wykonawcę przed zakończeniem roku szkolnego i wyznaczenie nowego wykonawcy na początku następnego roku szkolnego – Artykuł 4 ust. 1 – Zakaz zwolnień uzasadnionych przejęciem – Wyjątek – Zwolnienia z powodów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych, powodujących zmiany w stanie zatrudnienia – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47)	3

PL

2018/C 352/04	Sprawa C-561/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Saras Energía SA / Administración del Estado (Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2012/27/UE – Artykuł 7 ust. 1, 4 i 9 – Artykuł 20 ust. 4 i 6 – Wspieranie efektywności energetycznej – System zobowiązujący do efektywności energetycznej – Inne środki z dziedziny polityki – Krajowy fundusz efektywności energetycznej – Ustanowienie takiego funduszu jako głównego środka wykonania zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej – Obowiązek wnoszenia składek – Wyznaczenie stron zobowiązanych – Dystrybutorzy energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii)	4
2018/C 352/05	Sprawa C-16/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal / Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Odliczenie podatku naliczonego – Powstanie i zakres prawa do odliczenia podatku]	4
2018/C 352/06	Sprawa C-52/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Austria) – VTB Bank (Austria) AG / Finanzmarktaufsichtsbehörde [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2013/36/UE – Artykuły 64, 65 i 67 – Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 – Artykuł 395 ust. 1 i 5 – Nadzór nad instytucjami kredytowymi – Uprawnienia nadzorcze i uprawnienia do nakładania sankcji – Limity dużych ekspozycji – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące nałożenie odsetek w przypadku przekroczenia owych limitów – Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 – Artykuł 48 – Rozdział kompetencji między Europejski Bank Centralny (ECB) i organy krajowe – Formalnie wszczęta procedura nadzorcza]	5
2018/C 352/07	Sprawa C-59/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Conseil d'État (Francja) – Château du Grand Bois SCI/Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer) [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Rynek wina – Rozporządzenie (WE) nr 555/2008 – Pomoc na restrukturyzację i przekształcenie winnic – Niezapowiedziane kontrole na miejscu – Uprawnienia urzędników kontrolujących – Możliwość wejścia urzędników na teren gospodarstwa rolnego bez uzyskania uprzedniej zgody plantatora]	6
2018/C 352/08	Sprawy połączone C-61/17, C-62/17 i C-72/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg – Niemcy) – Miriam Bichat (C-61/17), Daniela Chlubna (C-62/17), Isabelle Walkner (C-72/17) / Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG (Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zwolnienia grupowe – Dyrektywa 98/59/WE – Artykuł 2 ust. 4 akapit pierwszy – Pojęcie „przedsiębiorstwa, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą” – Procedury przeprowadzania konsultacji z pracownikami – Ciężar dowodu)	6
2018/C 352/09	Sprawa C-115/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer) / Hubert Clergeau i in. [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 1964/82 – Poświadczenie nieprawdy lub oszustwa zmierzające do uzyskaniu specjalnych refundacji wywozowych do niektórych elementów mięsa wołowego bez kości – Zmiana rozporządzenia nr 1964/82 rozszerzająca zakres przedmiotowy specjalnych refundacji wywozowych – Zasada działania wstecz łagodniejszej ustawy karnej – Artykuł 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	7
2018/C 352/10	Sprawa C-120/17: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa – Łotwa) – Administratīvā rajona tiesa / Ministru kabinets [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich – Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 – Artykuły 10 - 12 – Wsparcie w postaci wcześniejszej emerytury – Ustawodawstwo krajowe przewidujące przekazanie wsparcia w postaci wcześniejszej emerytury w drodze dziedziczenia – Ustawodawstwo zatwierdzone przez Komisję Europejską – Późniejsza zmiana stanowiska – Ochrona uzasadnionych oczekiwań]	8

2018/C 352/11	Sprawa C-122/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Irlandia) – David Smith / Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General (Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Trzecia dyrektywa 90/232/EWG – Artykuł 1 – Odpowiedzialność z tytułu uszkodzeń ciała doznanych przez wszystkich pasażerów innych niż kierowca – Ubezpieczenie obowiązkowe – Bezpośrednia skuteczność dyrektyw – Obowiązek odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego sprzecznych z dyrektywą – Niestosowanie klauzuli umownej sprzecznej z dyrektywą)	8
2018/C 352/12	Sprawa C-123/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Nefiye Yön / Landeshauptstadt Stuttgart (Odesłanie prejudycjalne – Stowarzyszenie EWG – Turcja – Decyzja nr 2/76 – Artykuł 7 – Klauzula „standstill” – Prawo pobytu członków rodziny pracownika tureckiego – Obowiązek uzyskania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego)	9
2018/C 352/13	Sprawa C-161/17: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Land Nordrhein-Westfalen / Dirk Renckhoff (Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Społeczeństwo informacyjne – Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych – Artykuł 3 ust. 1 – Publiczne udostępnianie – Pojęcie – Zamieszczenie na stronie internetowej, bez zgody podmiotu praw autorskich, fotografii, która została wcześniej opublikowana bez ograniczeń i za zgodą tego podmiotu na innej stronie internetowej – Nowa publiczność)	10
2018/C 352/14	Sprawa C-300/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Hochtief AG / Budapest Főváros Önkormányzata (Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Procedury odwoławcze – Dyrektywa 89/665/WE – Powództwo o odszkodowanie – Artykuł 2 ust. 6 – Uregulowanie krajowe uzależniające dopuszczalność powództwa o odszkodowanie od uprzedniego i ostatecznego stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji instytucji zamawiającej leżącej u podstaw podnoszonej szkody – Skarga o stwierdzenie nieważności – Przesądowe odwołanie złożone przed komisją arbitrażową – Kontrola sądowa decyzji komisji arbitrażowej – Uregulowanie krajowe wykluczające przedstawienie zarzutów niepodniesionych przed komisją arbitrażową – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Zasady skuteczności i równoważności)	11
2018/C 352/15	Sprawa C-329/17: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Gerhard Prenninger i in. / Oberösterreichische Landesregierung [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Załącznik II – Artykuł 1 lit. b) – Pojęcie „wycinania lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów” – Wyręb przesieki związany z budową i eksploatacją napowietrznej linii energetycznej]	12
2018/C 352/16	Sprawa C-435/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Halduskohus – Estonia) – Argo Kalda Marti talu / Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA) [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Płatności bezpośrednie – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuły 93 i 94 – Załącznik II – Wzajemna zgodność – Dobra kultura rolna zgodna z ochroną środowiska – Wymogi minimalne – Wprowadzenie w życie przez państwo członkowskie – Obowiązek zachowania „zabytkowych mogił” – Zakres]	12
2018/C 352/17	Sprawa C-475/17: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – Viking Motors AS i in. / Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 401 – Podatki krajowe mające charakter podatków obrotowych – Zakaz – Pojęcie „podatku obrotowego” – Podatek lokalny od sprzedaży – Zasadnicze cechy charakterystyczne VAT – Brak]	13

2018/C 352/18	Sprawa C-485/17: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Verbraucherzentrale Berlin eV / Unimatic Vertriebs GmbH (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 2 pkt 9 – Pojęcie „lokalu przedsiębiorstwa” – Kryteria – Umowa sprzedaży zawarta na stoisku wystawienniczym prowadzonym przez przedsiębiorcę na targach handlowych) .	14
2018/C 352/19	Sprawa C-521/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A. / Deepak Mehta (Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Dyrektywa 2004/48/WE – Artykuł 4 – Legitymacja procesowa organizacji zbiorowej reprezentacji właścicieli znaków towarowych – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuły 12 – 14 – Odpowiedzialność podmiotu świadczącego usługi dzierżawy i rejestracji adresów IP pozwalające na anonimowe korzystanie z nazw domen i ze stron internetowych)	15
2018/C 352/20	Sprawa C-396/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Gennaro Cafaro / DQ	15
2018/C 352/21	Sprawa C-417/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 czerwca 2018 r. – AW, BV, CU, DT / Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija	16
2018/C 352/22	Sprawa C-430/18: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii	17
2018/C 352/23	Sprawa C-433/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 2 lipca 2018 r. – ML / OÜ Aktiva Finants	18
2018/C 352/24	Sprawa C-435/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 29 czerwca 2018 r. – Otis Gesellschaft m.b.H. i in. / Land Oberösterreich i in.	19
2018/C 352/25	Sprawa C-454/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Linköping (Szwecja) w dniu 12 lipca 2018 r. – Baltic Cable AB/Energimarknadsinspektionen	19
2018/C 352/26	Sprawa C-467/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Łukovit (Bułgaria) w dniu 17 lipca 2018 r. – postępowanie karne przeciwko EP	20
2018/C 352/27	Sprawa C-476/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 23 lipca 2018 r. – PannonHitel Pénzügyi Zrt. / WizzAir Hungary Légiközlekedési Kft.	22
2018/C 352/28	Sprawa C-482/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 24 lipca 2018 r. – Google Ireland Limited / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vámigazgatósága	23
2018/C 352/29	Sprawa C-484/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 20 lipca 2018 r. – Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF / Institut national de l'audiovisuel	24
2018/C 352/30	Sprawa C-485/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 24 lipca 2018 r. – Groupe Lactalis / Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation, Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Ministre de l'Économie et des Finances	25

2018/C 352/31	Sprawa C-486/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 23 lipca 2018 r. – RE / Praxair MRC	26
2018/C 352/32	Sprawa C-495/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 30 lipca 2018 r. – YX	26
Sąd		
2018/C 352/33	Sprawa T-680/13: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – K. Chrystomides & Co. i in. / Rada i in. (Odpowiedzialność pozaumowna – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Republiki Cypryjskiej – Wydana na wniosek Cypryjskiego Banku Centralnego decyzja Rady Prezesów EBC z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie awaryjnego wsparcia płynnościowego – Oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. w sprawie Cypru – Decyzja 2013/236/UE – Protokół porozumienia z dnia 26 kwietnia 2013 r. zawartego pomiędzy Republiką Cypru i Europejskim Mechanizmem Stabilności – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Wymogi formalne – Wyczerpanie krajowych środków odwoławczych – Wystarczająco istotne naruszenie przepisów przyznających prawa jednostkom – Prawo własności – Uzasadnione oczekiwania – Równość traktowania)	28
2018/C 352/34	Sprawa T-786/14: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Bourdouvali i in. / Rada i in. (Odpowiedzialność pozaumowna – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Cypru – Decyzja Rady Prezesów EBC w sprawie wsparcia płynnościowego na wniosek banku centralnego Cypru – Oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. – Decyzja 2013/236/UE – Protokół ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. dotyczący szczegółowych warunków w zakresie polityki gospodarczej zawarty między Cyprem a europejskim mechanizmem stabilności – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Wymogi formalne – Wyczerpanie wewnętrznych środków odwoławczych – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Prawo własności – Uzasadnione oczekiwania – Równość traktowania)	29
2018/C 352/35	Sprawa T-733/16: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. –Banque postale / EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) i ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Obliczanie wskaźnika dźwigni – Odmowa przez EBC udzielenia stronie skarżącej zezwolenia na wyłączenie z obliczania wskaźnika dźwigni ekspozycji spełniających określone warunki – Artykuł 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – Uprawnienia dyskrecjonalne EBC – Naruszenia prawa – Oczywisty błąd w ocenie]	30
2018/C 352/36	Sprawa T-751/16: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Confédération nationale du Crédit mutuel / EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) i ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Obliczenie wskaźnika dźwigni – Odmowa przez EBC udzielenia stronie skarżącej zezwolenia na wyłączenie z obliczenia wskaźnika dźwigni ekspozycji spełniających określone warunki – Artykuł 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – Uprawnienia dyskrecjonalne EBC – Naruszenia prawa – Oczywisty błąd w ocenie]	31
2018/C 352/37	Sprawa T-768/16: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BNP Paribas / EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Obliczanie wskaźnika dźwigni – Odmowa udzielenia przez EBC stronie skarżącej zezwolenia na wyłączenie z obliczania wskaźnika dźwigni ekspozycji spełniających określone warunki – Artykuł 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – Uprawnienia dyskrecjonalne EBC – Naruszenia prawa – Oczywisty błąd w ocenie]	32

2018/C 352/38	Sprawa T-825/16: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Cypr/ EUIPO – Papouis Dairies (Pallas Halloumi) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Pallas Halloumi – Wcześniejszy słowny certyfikujący znak towarowy Zjednoczonego Królestwa HALLOUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	32
2018/C 352/39	Sprawa T-847/16: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Cypr/ EUIPO – POA (COWBOYS HALLOUMI) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego COWBOYS HALLOUMI – Wcześniejszy słowny znak certyfikujący Zjednoczonego Królestwa HALLOUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	33
2018/C 352/40	Sprawa T-797/17: Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Star Television Productions/EUIPO – Marc Dorcel (STAR) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy STAR – Brak rzeczywistego używania znaku towarowego – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]	34
2018/C 352/41	Sprawa T-388/18: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – WV / ESDZ	34
2018/C 352/42	Sprawa T-391/18: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – Riesco García / Parlament	36
2018/C 352/43	Sprawa T-396/18: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – ITSA / Komisja	36
2018/C 352/44	Sprawa T-436/18: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Prigent / Komisja	37
2018/C 352/45	Sprawa T-453/18: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)	38
2018/C 352/46	Sprawa T-454/18: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)	39
2018/C 352/47	Sprawa T-463/18: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2018 r. – Novartis / EUIPO (SMARTSURFACE)	40
2018/C 352/48	Sprawa T-473/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2018 r. – Getsmarter Online / EUIPO (getsmarter)	40
2018/C 352/49	Sprawa T-474/18: Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Sebastian Veit / Europejski Bank Centralny	41
2018/C 352/50	Sprawa T-481/18: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2018 r. – Electroquímica Onubense / ECHA	42
2018/C 352/51	Sprawa T-487/18: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2018 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO (VirusProtect)	42
2018/C 352/52	Sprawa T-491/18: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2018 r. – Vafo Praha / EUIPO – Rutzinger-Kurpas (Meatlove)	43
2018/C 352/53	Sprawa T-492/18: Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2018 r. – Zhadanov / EUIPO (Scanner Pro)	44
2018/C 352/54	Sprawa T-495/18: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (DERMATEST)	44
2018/C 352/55	Sprawa T-496/18: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2018 r. – OCU / SRB	45
2018/C 352/56	Sprawa T-497/18: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2018 r. – IAK – Forum International / EUIPO – Schwalb (IAK)	46
2018/C 352/57	Sprawa T-498/18: Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2018 r. – ZPC Flis / EUIPO – Aldi Einkauf (Happy Moreno choco)	47

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 352/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 341 z 24.9.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 328 z 17.9.2018

Dz.U. C 319 z 10.9.2018

Dz.U. C 311 z 3.9.2018

Dz.U. C 301 z 27.8.2018

Dz.U. C 294 z 20.8.2018

Dz.U. C 285 z 13.8.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona, Tribunal Supremo – Hiszpania) – Banco Santander, SA / Mahamadou Demba, Mercedes Godoy Bonet (C-96/16), Rafael Ramón Escobedo Cortés / Banco de Sabadell SA (C-94/17)

(Sprawy połączone C-96/16 i C-94/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki umowne – Zakres stosowania – Zbycie wierzytelności – Umowa kredytu zawarta z konsumentem – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku tej umowy ustalającego odsetki za zwłokę – Skutki tego charakteru)

(2018/C 352/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona, Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Santander, SA (C-96/16), Rafael Ramón Escobedo Cortés (C-94/17)

Strona pozwana: Mahamadou Demba, Mercedes Godoy Bonet (C-96/16), Banco de Sabadell SA (C-94/17)

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze, nie ma ona zastosowania do praktyki podmiotu gospodarczego polegającej na zbywaniu lub nabywaniu wierzytelności posiadanej wobec konsumenta, bez przewidzenia możliwości takiej cesji w umowie kredytu zawartej z tym konsumentem i bez uprzedniego poinformowania go o tej cesji lub bez udzielenia przez niego zgody na nią, a także bez dania mu możliwości wykupu swojego długu lub doprowadzenia do jego wygaśnięcia poprzez zwrot cesjonariuszowi ceny, jaką zapłacił on na podstawie wspomnianej cesji, powiększonej o właściwe koszty, odsetki i wydatki. Po drugie, dyrektywa ta nie ma również zastosowania do przepisów krajowych, takich jak znajdujące się w art. 1535 Código Civil (kodeksu cywilnego) i w art. 17 i 540 Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil (ustawie 1/2000 – kodeks postępowania cywilnego) z dnia 7 stycznia 2000 r., które ustanawiają ramy dla takiej możliwości odkupu i regulują wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta w toczącym się postępowaniu.
- 2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona orzecznictwu krajowemu takiemu jak omawiane w postępowaniach głównych orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania), zgodnie z którym nienegocjowany warunek w umowie kredytu zawartej z konsumentem ustanawiający mającą zastosowanie stopę odsetek za zwłokę jest nieuczciwy z tego powodu, że nakłada on na konsumenta będącego w zwłoce obowiązek zapłaty odszkodowania w nieproporcjonalnie wysokiej kwocie, jeżeli owa stopa przekracza o ponad dwa punkty procentowe stopę odsetek zwykłych przewidzianych w tej umowie.

- 3) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona orzecznictwu krajowemu, takiemu jak omawiane w postępowaniu głównym orzecznictwo Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania), zgodnie z którym konsekwencją nieuczciwego charakteru nienegocjowanego warunku umowy kredytu zawartego z konsumentem ustalającego stopę odsetek za zwłokę jest całkowite zniesienie tych odsetek w ten sposób, że w dalszym ciągu nalicza się odsetki zwykłe przewidziane w tej umowie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.
Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León – Hiszpania) – Jorge Luis Colino Sigüenza / Ayuntamiento de Valladolid i in.

(Sprawa C-472/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2001/23/WE – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 1 – Przejęcia przedsiębiorstw – Ochrona praw pracowniczych – Zamówienie na świadczenie usług zarządzania gminną szkołą muzyczną – Zaprzeszanie działalności przez pierwszego wykonawcę przed zakończeniem roku szkolnego i wyznaczenie nowego wykonawcy na początku następnego roku szkolnego – Artykuł 4 ust. 1 – Zakaz zwolnień uzasadnionych przejęciem – Wyjątek – Zwolnienia z powodów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych, powodujących zmiany w stanie zatrudnienia – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47)

(2018/C 352/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jorge Luis Colino Sigüenza

Strona pozwana: Ayuntamiento de Valladolid, In-Pulso Musical SC, Miguel del Real Llorente, Administrador Concursal de Músicos y Escuela SL, Músicos y Escuela SL, Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy interpretować w ten sposób, że może być objęta zakresem stosowania tej dyrektywy sytuacja taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której wykonawca zamówienia na świadczenie usług zarządzania gminną szkołą muzyczną, której gmina dostarczyła wszystkie środki materialne niezbędne do wykonywania tej działalności, zaprzestaje jej dwa miesiące przed zakończeniem roku szkolnego poprzez zwolnienie pracowników oraz zwrot środków materialnych gminie, która z kolei udziela nowego zamówienia dopiero na następny rok szkolny i dostarcza nowemu wykonawcy te same środki materialne.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23 należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których wykonawca zamówienia na świadczenie usług zarządzania gminną szkołą muzyczną zaprzestaje tej działalności dwa miesiące przed zakończeniem roku szkolnego poprzez zwolnienie personelu, a nowy wykonawca przejmując działalność na początku następnego roku szkolnego, zwolnienie pracowników zostało dokonane „z powodów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych, powodujących zmiany w stanie zatrudnienia” w rozumieniu tego przepisu, pod warunkiem że okoliczności, które doprowadziły do zwolnienia wszystkich pracowników, a także późne wyznaczenie nowego dostawcy usług nie stanowią celowego działania zmierzającego do pozbawienia tych pracowników praw, jakie przyznaje im wspomniana dyrektywa, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Saras Energía SA / Administración del Estado

(Sprawa C-561/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2012/27/UE – Artykuł 7 ust. 1, 4 i 9 – Artykuł 20 ust. 4 i 6 – Wspieranie efektywności energetycznej – System zobowiązujący do efektywności energetycznej – Inne środki z dziedziny polityki – Krajowy fundusz efektywności energetycznej – Ustanowienie takiego funduszu jako głównego środka wykonania zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej – Obowiązek wnoszenia składek – Wyznaczenie stron zobowiązanych – Dystrybutorzy energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii)

(2018/C 352/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saras Energía SA

Strona pozwana: Administración del Estado

przy udziale: Endesa SA, Endesa Energía SA, Endesa Energía XXI SLU, Viesgo Infraestructuras Energéticas SL, Hidroeléctrica del Cantábrico SAU, Nexus Energía SA, Nexus Renovables SLU, Engie España SL, Villar Mir Energía SL, Energya VM Gestión de Energía SLU, Estaciones de Servicio de Guipúzcoa SA, Acciona Green Energy Developments SLU, Fortia Energía SL

Sentencja

- 1) Artykuły 7 i 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie regulacji krajowej dotyczącej wprowadzenia, jako głównego sposobu wykonywania obowiązków w zakresie oszczędzania energii, systemu wpłacania rocznych składek na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej, pod warunkiem że, po pierwsze, taka regulacja zapewnia poziom oszczędności równoważny z tym, jaki zapewniają systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej, które mogą zostać wprowadzone na mocy art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, a po drugie, że spełnione są wymogi wynikające z art. 7 ust. 10 i 11 tej dyrektywy, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 7 dyrektywy 2012/27 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, które nakłada obowiązki w zakresie oszczędzania energii tylko na niektóre określone przedsiębiorstwa energetyczne, pod warunkiem że wyznaczenie tych przedsiębiorstw jako stron zobowiązanych opiera się rzeczywiście na wyraźnie określonych, obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-16/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Odliczenie podatku naliczonego – Powstanie i zakres prawa do odliczenia podatku]

(2018/C 352/05)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuły 167 i 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., oraz zasadę neutralności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ podatkowy państwa członkowskiego uznał, iż spółka, która ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim, oraz posiadany przez nią w pierwszym z tych państw oddział stanowią dwóch odrębnych podatników, z tego powodu, że każdy z tych podmiotów ma inny numer identyfikacji podatkowej, oraz aby organ ten odmówił z tego powodu oddziałowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) na podstawie not debetowych wystawionych przez zgrupowanie interesów gospodarczych, którego członkiem jest wspomniana spółka, a nie jej oddział.

(¹) Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Austria) – VTB Bank (Austria) AG / Finanzmarktaufsichtsbehörde

(Sprawa C-52/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2013/36/UE – Artykuły 64, 65 i 67 – Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 – Artykuł 395 ust. 1 i 5 – Nadzór nad instytucjami kredytowymi – Uprawnienia nadzorcze i uprawnienia do nakładania sankcji – Limity dużych ekspozycji – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące nałożenie odsetek w przypadku przekroczenia owych limitów – Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 – Artykuł 48 – Rozdział kompetencji między Europejski Bank Centralny (ECB) i organy krajowe – Formalnie wszczęta procedura nadzorcza]

(2018/C 352/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VTB Bank (Austria) AG

Strona przeciwna: Finanzmarktaufsichtsbehörde

Sentencja

1) Artykuł 64 i art. 65 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE, oraz art. 395 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, na mocy którego w przypadku przekroczenia limitów dużej ekspozycji przewidzianych w art. 395 ust. 1 owego rozporządzenia odsetki wyrównawcze są nakładane na instytucję kredytową automatycznie, nawet jeśli spełnia ona sformułowane w art. 395 ust. 5 rzeczonego rozporządzenia przesłanki zastosowania wyjątku polegającego na dopuszczeniu przekroczenia wspomnianych limitów.

- 2) Artykuł 48 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) należy interpretować w ten sposób, że procedury nadzorczej nie można uważać za formalnie wszczętą w rozumieniu przywołanego przepisu ani wtedy, gdy instytucja kredytowa dokonuje zgłoszenia dotyczącego przekroczenia limitów przewidzianych w art. 395 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 krajowemu organowi nadzoru, ani też gdy w postępowaniu toczącym się równolegle dla podobnych naruszeń organ ten wydał już decyzję.

(¹) Dz.U. C 144 z 8.5.2017 r.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Conseil d'État (Francja) – Château du Grand Bois SCI/Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer))

(Sprawa C-59/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Rynek wina – Rozporządzenie (WE) nr 555/2008 – Pomoc na restrukturyzację i przekształcenie winnic – Niezapowiedziane kontrole na miejscu – Uprawnienia urzędników kontrolujących – Możliwość wejścia urzędników na teren gospodarstwa rolnego bez uzyskania uprzedniej zgody plantatora]

(2018/C 352/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Château du Grand Bois SCI

Strona pozwana: Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Sentencja

Artykuły 76, 78 i 81 rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do programów wsparcia, handlu z krajami trzecimi, potencjału produkcyjnego oraz kontroli w sektorze wina należy interpretować w ten sposób, że nie upoważniają one urzędników przeprowadzających kontrolę na miejscu do wstępu na teren gospodarstwa rolnego bez uzyskania zgody plantatora.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg – Niemcy) – Miriam Bichat (C-61/17), Daniela Chlubna (C-62/17), Isabelle Walkner (C-72/17) / Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG

(Sprawy połączone C-61/17, C-62/17 i C-72/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zwolnienia grupowe – Dyrektywa 98/59/WE – Artykuł 2 ust. 4 akapit pierwszy – Pojęcie „przedsiębiorstwa, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą” – Procedury przeprowadzania konsultacji z pracownikami – Ciężar dowodu)

(2018/C 352/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Miriam Bichat (C-61/17), Daniela Chlubna (C-62/17), Isabelle Walkner (C-72/17)

Strona pozwana: Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG

Sentencja

Artykuł 2 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „przedsiębiorstwa, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą” obejmuje każde przedsiębiorstwo powiązane z tym pracodawcą poprzez udział w kapitale zakładowym pracodawcy lub poprzez inne powiązania prawne umożliwiające mu wywieranie decydującego wpływu w organach decyzyjnych pracodawcy oraz zmuszenie go do rozważenia lub przeprowadzenia zwolnień grupowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer) / Hubert Clergeau i in.

(Sprawa C-115/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 1964/82 – Poświadczenie nieprawdy lub oszustwa zmierzające do uzyskaniu specjalnych refundacji wywozowych do niektórych elementów mięsa wołowego bez kości – Zmiana rozporządzenia nr 1964/82 rozszerzająca zakres przedmiotowy specjalnych refundacji wywozowych – Zasada działania wstecz łagodniejszej ustawy karnej – Artykuł 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2018/C 352/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Strona pozwana: Hubert Clergeau, Jean-Luc Labrousse, Jean-Jacques Berthelley, Alain Bouchet, Jean-Pierre Dubois, Marcel Géry, Jean-Paul Matrat, Jean-Pierre Paziot, Patrice Raillot

Sentencja

Zasadę działania wstecz łagodniejszej ustawy karnej, ustanowioną w art. 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie skazaniu osoby za uzyskanie za pomocą oszustw lub poświadczenia nieprawdy co do charakteru towarów objętych wnioskiem o refundację nienależnych tej osobie specjalnych refundacji wywozowych, przewidzianych rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1964/82 z dnia 20 lipca 1982 r. ustanawiającym warunki udzielania specjalnych refundacji wywozowych do niektórych rodzajów wołowiny bez kości, w sytuacji gdy wskutek zmiany tego rozporządzenia, która nastąpiła po popełnieniu zarzucanych czynów, wywiezione przez tę osobę towary stały się kwalifikowalne do rzeczonych refundacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa – Łotwa) – Administratīvā rajona tiesa / Ministru kabinets

(Sprawa C-120/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich – Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 – Artykuły 10 - 12 – Wsparcie w postaci wcześniejszej emerytury – Ustawodawstwo krajowe przewidujące przekazanie wsparcia w postaci wcześniejszej emerytury w drodze dziedziczenia – Ustawodawstwo zatwierdzone przez Komisję Europejską – Późniejsza zmiana stanowiska – Ochrona uzasadnionych oczekiwań]

(2018/C 352/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Administratīvā rajona tiesa

Strona pozwana: Ministru kabinets

Sentencja

- 1) Artykuły 10–12 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by w ramach wykonywania tych przepisów państwa członkowskie przyjmowały środki umożliwiające przeniesienie w drodze dziedziczenia wsparcia w postaci wcześniejszej emerytury, takie jak środek rozpatrywany w postępowaniu głównym.
- 2) Zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że norma prawa krajowego, taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, która przewiduje przeniesienie w drodze dziedziczenia wsparcia w postaci wcześniejszej emerytury i która została zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z rozporządzeniem nr 1257/1999, prowadzi do powstania uzasadnionych oczekiwań u spadkobierców rolników korzystających z tego wsparcia oraz że wniosek, taki jak ten wspomniany w protokole z posiedzenia Komitetu ds. Rozwoju Obszarów Wiejskich Komisji z dnia 19 października 2011 r., zgodnie z którym wsparcie to nie podlega przenoszeniu w drodze dziedziczenia, nie położył kresu tymże uzasadnionym oczekiwaniom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal – Irlandia) – David Smith / Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General

(Sprawa C-122/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Trzecia dyrektywa 90/232/EWG – Artykuł 1 – Odpowiedzialność z tytułu uszkodzeń ciała doznanych przez wszystkich pasażerów innych niż kierowca – Ubezpieczenie obowiązkowe – Bezpośrednia skuteczność dyrektyw – Obowiązek odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego sprzecznych z dyrektywą – Niestosowanie klauzuli umownej sprzecznej z dyrektywą)

(2018/C 352/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: David Smith

Strona pozwana: Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności art. 288 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, przed którym toczy się spór pomiędzy jednostkami i który nie jest w stanie dokonać wykładni przepisów prawa krajowego sprzecznych z przepisem dyrektywy spełniającym wszystkie przesłanki wymagane do wywarcia skutku bezpośredniego, która to wykładnia byłaby zgodna z tym ostatnim przepisem, nie jest zobowiązany jedynie na podstawie prawa Unii odstąpić od stosowania tych przepisów prawa krajowego oraz klauzuli znajdującej się zgodnie z nimi w umowie ubezpieczenia.

W sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym strona poszkodowana w wyniku niezgodności prawa krajowego z prawem Unii lub osoba, która wstąpiła w prawa tej strony, będzie jednak mogła powołać się na orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 19 listopada 1991 r., *Francovich i in.* (C-6/90 i C-9/90, EU:C:1991:428), w celu uzyskania w stosownym przypadku od państwa członkowskiego naprawienia poniesionej szkody.

(¹) Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Nefiye Yön / Landeshauptstadt Stuttgart

(Sprawa C-123/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Stowarzyszenie EWG – Turcja – Decyzja nr 2/76 – Artykuł 7 – Klauzula „standstill” – Prawo pobytu członków rodziny pracownika tureckiego – Obowiązek uzyskania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego)

(2018/C 352/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nefiye Yön

Strona pozwana: Landeshauptstadt Stuttgart

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

Artykuł 7 decyzji nr 2/76 z dnia 20 grudnia 1976 r. wydanej przez Radę Stowarzyszenia powołaną Układem ustanawiającym stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanym w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, zawartym, zatwierdzonym i ratyfikowanym w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy interpretować w ten sposób, że przepis prawa krajowego, taki jak będący przedmiotem postępowania głównego, wprowadzony w okresie od dnia 20 grudnia 1976 r. do dnia 30 listopada 1980 r., uzależniający wydanie zezwolenia na pobyt w celu łączenia rodzin obywatelom państw trzecich, którzy są członkami rodziny pracownika tureckiego legalnie zamieszkującego w danym państwie członkowskim od uzyskania przez tych obywateli, przed wjazdem na terytorium krajowe, wizy w celu wspomnianego łączenia rodzin stanowi „nowe ograniczenie” w rozumieniu tego przepisu. Taki przepis może jednak być uzasadniony względami wchodzącymi w zakres skutecznej kontroli imigracji i zarządzania przepływami migracyjnymi, lecz może zostać dopuszczony jedynie pod warunkiem, że jego szczegółowe zasady wykonania nie wykraczają poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia zamierzonego celu, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Land Nordrhein-Westfalen / Dirk Renckhoff

(Sprawa C-161/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Społeczeństwo informacyjne – Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych – Artykuł 3 ust. 1 – Publiczne udostępnianie – Pojęcie – Zamieszczenie na stronie internetowej, bez zgody podmiotu praw autorskich, fotografii, która została wcześniej opublikowana bez ograniczeń i za zgodą tego podmiotu na innej stronie internetowej – Nowa publiczność)

(2018/C 352/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Nordrhein-Westfalen

Strona pozwana: Dirk Renckhoff

Sentencja

Pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zamieszczenie na stronie internetowej fotografii, która została wcześniej opublikowana na innej stronie internetowej bez ograniczeń uniemożliwiających jej pobranie i za zgodą podmiotu praw autorskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Hochtief AG / Budapest Főváros Önkormányzata

(Sprawa C-300/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Procedury odwoławcze – Dyrektywa 89/665/WE – Powództwo o odszkodowanie – Artykuł 2 ust. 6 – Uregulowanie krajowe uzależniające dopuszczalność powództwa o odszkodowanie od uprzedniego i ostatecznego stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji instytucji zamawiającej leżącej u podstaw podnoszonej szkody – Skarga o stwierdzenie nieważności – Przedsądowe odwołanie złożone przed komisją arbitrażową – Kontrola sądowa decyzji komisji arbitrażowej – Uregulowanie krajowe wykluczające przedstawienie zarzutów niepodniesionych przed komisją arbitrażową – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Zasady skuteczności i równoważności)

(2018/C 352/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hochtief AG

Strona przeciwna: Budapest Főváros Önkormányzata

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 6 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu krajowego uregulowania proceduralnego, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależnia możliwość dochodzenia roszczenia cywilnego, opartego na naruszeniu przepisów dotyczących zamówień publicznych i postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, od spełnienia przesłanki, by komisja arbitrażowa w drodze ostatecznej decyzji lub – w ramach kontroli sądowej decyzji owej komisji arbitrażowej – sąd w drodze prawomocnego orzeczenia stwierdziły, że nastąpiło naruszenie tych przepisów.
- 2) Prawo Unii, a w szczególności art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2014/23, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku powództwa o odszkodowanie prawo to nie stoi na przeszkodzie krajowemu przepisowi proceduralnemu takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który ogranicza kontrolę sądową decyzji wydanej przez komisję arbitrażową, zobowiązaną do kontroli w pierwszej instancji decyzji przyjętych przez instytucje zamawiające w ramach postępowań o udzielanie zamówień publicznych, do zbadania jedynie zarzutów podniesionych przed tą komisją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 14.8.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Gerhard Prenninger i in. / Oberösterreichische Landesregierung

(Sprawa C-329/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Załącznik II – Artykuł 1 lit. b) – Pojęcie „wycinania lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów” – Wyrąb przesieki związany z budową i eksploatacją napowietrznej linii energetycznej]

(2018/C 352/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gerhard Prenninger, Karl Helmberger, Franziska Zimmer, Franz Scharinger, Norbert Pühringer, Agrargemeinschaft Pettenbach, Marktgemeinde Vorchdorf, Marktgemeinde Pettenbach, Gemeinde Steinbach am Ziehberg

Strona pozwana: Oberösterreichische Landesregierung

przy udziale: Netz Oberösterreich GmbH

Sentencja

Punkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne należy interpretować w ten sposób, że w zakres pojęcia „wycinania lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów” w rozumieniu tego przepisu wchodzi wyrąb przesieki taki jak w postępowaniu głównym, dla celów przeprowadzenia linii energetycznej i przez okres jej legalnego istnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Halduskohus – Estonia) – Argo Kalda Mardi talu / Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

(Sprawa C-435/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Płatności bezpośrednie – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuły 93 i 94 – Załącznik II – Wzajemna zgodność – Dobra kultura rolna zgodna z ochroną środowiska – Wymogi minimalne – Wprowadzenie w życie przez państwo członkowskie – Obowiązek zachowania „zabytkowych mogił” – Zakres]

(2018/C 352/16)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Halduskohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Argo Kalda Mardi talu

Strona pozwana: Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

Sentencja

- 1) Artykuł 93 ust. 1 i art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 oraz załącznik II do niego należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się temu, by państwo członkowskie nakładało w postaci normy dotyczącej dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, o której mowa w tym załączniku II, obowiązek zachowania na użytkach rolnych mogił oznaczonych kamieniami, których przemieszczenie prowadzi do naruszenia takiej normy, a w konsekwencji do obniżenia płatności należnych danemu rolnikowi.
- 2) Artykuł 72 ust. 1 lit. a), art. 91 ust. 1 i 2, art. 93 ust. 1 i art. 94 rozporządzenia nr 1306/2013, a także art. 4 ust. 1 lit. b) c) i e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że obowiązki w zakresie dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, przewidziane w rozporządzeniu nr 1306/2013, powinny być przestrzegane na całym gospodarstwie rolnym, a nie jedynie na użytkach rolnych, w odniesieniu do których złożono konkretnie wniosek o wsparcie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – Viking Motors AS i in. / Tallinna linn, Maksu-ja Tolliamet

(Sprawa C-475/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 401 – Podatki krajowe mające charakter podatków obrotowych – Zakaz – Pojęcie „podatku obrotowego” – Podatek lokalny od sprzedaży – Zasadnicze cechy charakterystyczne VAT – Brak]

(2018/C 352/17)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viking Motors AS, TKM Beauty Eesti OÜ, TKM King AS, Kaubamaja AS, Selver AS

Strona przeciwna: Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

Sentencja

Artykuł 401 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on utrzymaniu lub wprowadzeniu podatku takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym podatek od sprzedaży.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Verbraucherzentrale Berlin eV / Unimatic Vertriebs GmbH

(Sprawa C-485/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 2 pkt 9 – Pojęcie „lokalu przedsiębiorstwa” – Kryteria – Umowa sprzedaży zawarta na stoisku wystawienniczym prowadzonym przez przedsiębiorcę na targach handlowych)

(2018/C 352/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verbraucherzentrale Berlin eV

Strona pozwana: Unimatic Vertriebs GmbH

Sentencja

Artykuł 2 pkt 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy interpretować w ten sposób, że stoisko wystawiennicze, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, prowadzone przez przedsiębiorcę na targach handlowych, na którym to stoisku ów przedsiębiorca wykonuje swoją działalność przez kilka dni w roku, jest „lokałem przedsiębiorstwa” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli w świetle wszystkich okoliczności faktycznych związanych z tą działalnością, a zwłaszcza wyglądu tego stoiska i informacji przekazanych w pomieszczeniach samych targów, konsument, który jest właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny, może racjonalnie liczyć się z tym, że ów przedsiębiorca prowadzi tam swoją działalność i nawiązuje z nim kontakt w celu zawarcia umowy, co podlega weryfikacji przez sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 20.11.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A. / Deepak Mehta

(Sprawa C-521/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Dyrektywa 2004/48/WE – Artykuł 4 – Legitymacja procesowa organizacji zbiorowej reprezentacji właścicieli znaków towarowych – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuły 12 – 14 – Odpowiedzialność podmiotu świadczącego usługi dzierżawy i rejestracji adresów IP pozwalające na anonimowe korzystanie z nazw domen i ze stron internetowych)

(2018/C 352/19)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A.

Strona pozwana: Deepak Mehta

Sentencja

- 1) Artykuł 4 lit. c) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane przyznać organizacji zbiorowej reprezentacji właścicieli znaków towarowych, takiej jak strona w postępowaniu głównym, legitymację do występowania we własnym imieniu o zastosowanie przewidzianych tą dyrektywą środków naprawczych w celu ochrony praw owych właścicieli oraz do wnoszenia we własnym imieniu powództw mających na celu egzekwowanie tych praw, pod warunkiem że dana organizacja jest uznana przez przepisy prawa krajowego za podmiot posiadający bezpośredni interes w obronie rzeczonych praw oraz że na podstawie tych przepisów owej organizacji przysługuje w tym celu zdolność sądowa, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuły 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”), należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nich ograniczenia odpowiedzialności znajdują zastosowanie do podmiotu świadczącego usługi dzierżawy i rejestracji adresów IP pozwalającą na korzystanie z nazw domen internetowych w sposób anonimowy, taką jak usługa będąca przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym, pod warunkiem że usługa ta należy do kategorii usług, o których mowa w tych artykułach, i spełnia wszystkie odpowiednie przesłanki, czyli że działalność tego usługodawcy ma charakter czysto techniczny, automatyczny i bierny, co oznacza, że nie posiada on wiedzy na temat informacji przekazywanych lub przechowywanych przez jego klientów ani kontroli nad nimi oraz że nie odgrywa on aktywnej roli poprzez umożliwienie tym klientom optymalizacji ich działalności polegającej na sprzedaży online, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Gennaro Cafaro / DQ

(Sprawa C-396/18)

(2018/C 352/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gennaro Cafaro

Strona pozwana: DQ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa krajowego zawarte w DPRM z dnia 9 września 2008 r., w wykonaniu art. 748 akapit trzeci kodeksu żeglugi, przewidujące uregulowanie ograniczeń w zatrudnianiu personelu lotniczego DQ, a w szczególności przewidujące automatycznie rozwiązanie stosunku pracy z chwilą osiągnięcia 60 roku życia, są sprzeczne z rozporządzeniem nr 1178/2011 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim ustanawiają ograniczenie do 65 roku życia w zatrudnianiu pilotów lotniczych przewozów zarobkowych oraz czy to rozporządzenie ma zastosowanie w niniejszej sprawie w wypadku niestosowania szczególnych przepisów prawa krajowego?
- 2) Ewentualnie, na wypadek uznania, że rozporządzenie nie ma w niniejszej sprawie zastosowania *ratione materiae*, czy wyżej wskazane przepisy prawa krajowego są sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, o której mowa w dyrektywie 2000/78 ⁽²⁾ i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21 ust. 1), czemu dyrektywa 2000/78 daje konkretny wyraz?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 (Dz.U. L 311, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 czerwca 2018 r. – AW, BV, CU, DT / Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

(Sprawa C-417/18)

(2018/C 352/21)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AW, BV, CU, DT

Strona przeciwna: Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE ⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 2009/136/WE ⁽²⁾ przewiduje obowiązkowe zapewnienie informacji o lokalizacji, w sytuacji gdy połączenia są wykonywane z urządzeń mobilnych bez kart SIM?
- 2) Czy jeżeli przepisy krajowe państwa członkowskiego dopuszczają możliwość wykonywania przez osoby połączeń na europejski numer alarmowy „112” bez karty SIM, oznacza to, że informacja o lokalizacji w przypadku takich połączeń alarmowych musi zostać ustalona zgodnie z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE?

- 3) Czy przepisy krajowe zawarte w pkt 4.5.4 Procedury dostępu abonentów lub użytkowników do usług służb ratunkowych (w wersji obowiązującej od 11 listopada 2011 r. do 15 kwietnia 2016 r.), które przewidują, między innymi, że dostawcy publicznych sieci komórkowych mają dostarczać informacje o lokalizacji z dokładnością do zasięgu stacji bazowej (sektora) (identyfikator komórki, ang. Cell-ID), ale nie określają minimalnej dokładności, z jaką stacje bazowe muszą określać lokalizację osoby wykonującej połączenie, ani zagęszczenia dystrybucji stacji bazowych (pod względem odległości między nimi), są zgodne z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, który to przepis stanowi, że właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie?
- 4) Jeżeli odpowiedzią na pierwsze lub drugie pytanie jest stwierdzenie, że państwo członkowskie musi zapewnić ustalenie informacji o lokalizacji zgodnie z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE lub odpowiedzią na pytanie trzecie jest stwierdzenie, że takie przepisy krajowe nie są zgodne z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, który stanowi, iż właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie, to czy sąd krajowy, rozpoznając sprawę w przedmiocie naprawienia szkody, ma obowiązek ustalenia bezpośredniego związku przyczynowego między naruszeniem prawa Unii a szkodą poniesioną przez osoby, czy też wystarczające jest ustalenie pośredniego związku przyczynowego między naruszeniem prawa Unii a szkodą poniesioną przez osoby, w sytuacji gdy w świetle przepisów prawa krajowego lub krajowego orzecznictwa wystarczające dla powstania odpowiedzialności jest ustalenie pośredniego związku przyczynowego między działaniami bezprawnymi a szkodą poniesioną przez osoby?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. 2002, L 108, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. 2009 L 337, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-430/18)

(2018/C 352/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, J. Rius, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii poprzez brak przyjęcia przed dniem 18 września wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego ⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez brak poinformowania o wszystkich tych przepisach Komisji, uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na nim ciąży na mocy art. 29 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 48 912,20 EUR od dnia wydania wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi przyjęcia przepisów koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy 2014/92/UE, a w każdym razie brak ich notyfikowania Komisji;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 29 ust. 1 dyrektywy 2014/92/UE państwa członkowskie powinny przyjąć i ogłosić najpóźniej do dnia 18 września 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne dla wykonania postanowień wspomnianej dyrektywy i poinformować o tym niezwłocznie Komisję.

Ponieważ Królestwo Hiszpanii nie dokonało pełnej transpozycji dyrektywy 2014/92/UE i nie poinformowało Komisji o przepisach transponujących, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę do Trybunału Sprawiedliwości.

Komisja proponuje nałożenie na Królestwo Hiszpanii dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 48 919,20 EUR od dnia wydania wyroku, obliczonej z uwzględnieniem, powagi, czasu trwania naruszenia oraz skutku zniechęcającego w odniesieniu do zdolności płatniczych wspomnianego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 257, s. 214.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 2 lipca 2018 r. – ML/ OÜ Aktiva Finants

(Sprawa C-433/18)

(2018/C 352/23)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie i skargę: ML

Druga strona postępowania: OÜ Aktiva Finants

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewidziana w krajowych przepisach o wnoszeniu środków zaskarżenia procedura przyjmowania środków zaskarżenia do rozpoznania jest zgodna z zagwarantowanym w art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾ prawem obu stron do skutecznego rozpoznania środka zaskarżenia, gdy środek zaskarżenia jest wnoszony od orzeczenia sądu pierwszej instancji dotyczącego uznania lub wykonania wyroku na podstawie rozporządzenia nr 44/2001?
- 2) Czy w ramach procedury przyjmowania środków zaskarżenia do rozpoznania spełnione są przesłanki dotyczące postępowania, w którym wysłuchane zostają obie strony, w rozumieniu art. 43 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001, jeżeli strona, przeciwko której wnoszony jest środek zaskarżenia, nie została wysłuchana w przedmiocie wniesionego środka zaskarżenia przed wydaniem decyzji o jego przyjęciu do rozpoznania? Czy warunki te są spełnione, jeżeli strona, przeciwko której wnoszony jest środek zaskarżenia, zostanie wysłuchana przed wydaniem decyzji o przyjęciu środka zaskarżenia do rozpoznania?
- 3) Czy znaczenie dla wykładni ma okoliczność, że osoba wnosząca środek zaskarżenia może być nie tylko stroną, która wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie wykonalności i której wniosek został oddalony, ale również stroną, przeciwko której wystąpiono o stwierdzenie wykonalności, jeżeli wniosek ten został uwzględniony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 29 czerwca 2018 r. – Otis Gesellschaft m.b.H. i in. / Land Oberösterreich i in.

(Sprawa C-435/18)

(2018/C 352/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: Otis Gesellschaft m.b.H., Schindler Liegenschaftsverwaltung GmbH, Schindler Aufzüge und Fahrtreppen GmbH, Kone Aktiengesellschaft, ThyssenKrupp Aufzüge Gesellschaft m.b.H.

Strona przeciwna: Land Oberösterreich, Gemeinnützige Wohnungsgenossenschaft „Lebensräume“ eingetragene Gen.m.b.H., EBS Wohnungsgesellschaft mbH, WAG Wohnungsanlagen Gesellschaft m.b.H., WSG Gemeinnützige Wohn- und Siedlergemeinschaft reg.Gen.m.b.H., Neue Heimat Oberösterreich Gemeinnützige Wohnungs- und SiedlungsgesmbH, BRW Gemeinnützige Wohnungs- und Siedlungsgenossenschaft „Baureform Wohnstätte“ eingetragene Gen.m.b.H., Gemeinnützige Wohnungs- und Siedlungsgenossenschaft „Familie“ eingetragene Gen.m.b.H., VLW Vereinigte Linzer Wohnungsgenossenschaften Gemeinnützige GmbH, Gemeinnützige Steyrer Wohn- und Siedlung Genossenschaft „Styria“ reg.Gen.m.b.H., Innviertler Gemeinnützige Wohnungs- und Siedlungsgenossenschaft reg.Gen.m.b.H., Gemeinnützige Wohnungsgesellschaft der Stadt Steyr GmbH, Gemeinnützige Industrie-Wohnungsaktiengesellschaft, Gemeinnützige Siedlungsgesellschaft m.b.H. für den Bezirk Vöcklabruck, GEWOG Neues Heim Gemeinnützige Wohnungsgesellschaft m.b.H.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 85 TWE, art. 81 WE, względnie art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w celu zachowania pełnej skuteczności tych przepisów i praktycznej skuteczności zakazu wynikającego z tych przepisów niezbędne jest, aby naprawienia szkody od uczestników porozumienia kartelowego mogły żądać również te podmioty, które nie działają jako oferenci lub nabywcy na właściwym rynku produktowym i geograficznym dotkniętym działaniem kartelu, lecz które w ramach przepisów ustawowych jako instytucje wspierające udzielają odbiorcom produktów oferowanych na rynku dotkniętym działaniem kartelu pożyczek na preferencyjnych warunkach, a których szkoda polega na tym, że suma udzielonych przez nie pożyczek odpowiadająca określonej wartości procentowej kosztów produktu była wyższa niż miałyby to miejsce w warunkach braku porozumienia kartelowego, a przez co nie mogły one z zyskiem ulokować tych kwot.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Linköping (Szwecja) w dniu 12 lipca 2018 r. – Baltic Cable AB/Energimarknadsinspektionen

(Sprawa C-454/18)

(2018/C 352/25)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Linköping

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Baltic Cable AB

Strona pozwana: Energimarknadsinspektionen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 16 ust. 6 rozporządzenia nr 714/2009 ⁽¹⁾ ma zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których osoba uzyskuje przychody wynikające z alokacji połączenia wzajemnego, niezależnie od okoliczności, czy też ma on zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy osoba która uzyskuje takie przychody jest operatorem systemu przesyłowego w rozumieniu art. 2 ust. 4 dyrektywy o rynku energii elektrycznej?
- 2) Jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze art. 16 ust. 6 rozporządzenia nr 714/2009 ma mieć zastosowanie wyłącznie do operatorów systemów przesyłowych, to czy przedsiębiorstwo, które obsługuje jedynie połączenie wzajemne, jest operatorem sieci przesyłowej?
- 3) Jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze lub drugie art. 16 ust. 6 rozporządzenia nr 714/2009 ma mieć zastosowanie do przedsiębiorstwa, które obsługuje jedynie połączenie wzajemne, to czy koszty związane z obsługą i utrzymaniem połączenia wzajemnego mogą być w każdym wypadku postrzegane jako inwestycje w sieć w celu utrzymania lub zwiększenia zdolności przesyłowych, o czym mowa w art. 16 ust. 6 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia nr 714/2009?
- 4) Jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze lub drugie art. 16 ust. 6 rozporządzenia nr 714/2009 ma mieć zastosowanie do przedsiębiorstwa, które obsługuje jedynie połączenie wzajemne, to czy organ regulacyjny na podstawie art. 16 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia nr 714/2009 może zatwierdzić wykorzystanie przychodów z alokacji połączenia wzajemnego w celu uzyskania zwrotu [z inwestycji] lub – jeżeli odpowiedź na pytanie trzecie jest przecząca – w celu obsługi i utrzymania, przez przedsiębiorstwo, które obsługuje jedynie połączenie wzajemne, a które posiada metodę ustalania taryf, przy czym nie ma klientów dokonujących bezpośrednio opłat sieciowych (taryf), które mogłyby zostać obniżone?
- 5) Jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze lub drugie art. 16 ust. 6 rozporządzenia nr 714/2009 ma mieć zastosowanie do przedsiębiorstwa, które obsługuje jedynie połączenie wzajemne, a w świetle odpowiedzi na pytanie trzecie i czwarte spółka nie może wykorzystywać przychodów wynikających z alokacji połączenia wzajemnego do obsługi lub utrzymania ani do uzyskiwania zwrotu [z inwestycji], lub jeżeli spółka może wykorzystywać przychody do obsługi lub utrzymania, ale nie do uzyskiwania zwrotu [z inwestycji], to czy zastosowanie art. 16 ust. 6 rozporządzenia nr 714/2009 do przedsiębiorstwa, które obsługuje jedynie połączenie wzajemne, jest sprzeczne z przewidzianą prawem Unii zasadą proporcjonalności lub jakąkolwiek inną obowiązującą zasadą?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. 2009 L 211, s.15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Łukowit (Bułgaria) w dniu 17 lipca 2018 r. – postępowanie karne przeciwko EP

(Sprawa C-467/18)

(2018/C 352/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Łukowit

Strona w postępowaniu głównym

EP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niniejsze postępowanie dotyczące stosowania przymusowych środków leczniczych stanowiących formę przymusu państwowego wobec osób, co do których prokurator ustalił, że dokonały czynu szkodliwego społecznie, jest objęte zakresem stosowania dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2012/13/UE ⁽¹⁾ [z dnia 22 maja 2012 r.] w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym oraz dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2013/48/UE ⁽²⁾ [z dnia 22 października 2013 r.] w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym [i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności]?
- 2) Czy bułgarskie prawo procesowe, regulujące szczególne postępowanie dotyczące stosowania przymusowych środków leczniczych zgodnie z regułami określonymi w art. 427 i nast. Nakazatelno-procesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego), w którym nie przewidziano możliwości zwrócenia przez sąd sprawy prokuratorowi wraz ze wskazówkami w celu usunięcia popełnionych istotnych naruszeń proceduralnych w toku postępowania przygotowawczego, lecz wyłącznie możliwość uwzględnienia wniosku o zastosowanie przymusowych środków leczniczych lub oddalenia go, stanowi skuteczny środek ochrony prawnej w rozumieniu art. 12 dyrektywy 2013/48/UE i art. 8 dyrektywy 2012/13/UE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zapewniający danej osobie możliwość zaskarżenia przed sądem naruszeń jej praw w toku postępowania przygotowawczego?
- 3) Czy dyrektywa 2012/13/UE i dyrektywa 2013/48/UE mają zastosowanie do postępowań karnych (przygotowawczych), gdy prawo krajowe – Nakazatelno procesualen kodeks – nie zawiera pojęcia „podejrzanego”, a formalnie w toku postępowania przygotowawczego prokurator nie oskarża danej osoby w charakterze oskarżonego, ponieważ przyjmuje, że rozpatrywane zabójstwo zostało popełnione przez tę osobę w stanie niepoczytalności, i ze względu na to umarza postępowanie karne, o czym nie powiadamia tej osoby, wnosząc do sądu o zastosowanie wobec niej przymusowych środków leczniczych?
- 4) Czy osoba, co do której wniesiono o zastosowanie przymusowego leczenia, nabyła status „podejrzanego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2012/13/UE i art. 2 ust. 3 dyrektywy 2013/48/UE, gdy funkcjonariusz policji podczas pierwotnego przybycia na miejsce zdarzenia i pierwotnych czynności śledztwa w domu pokrzywdzonej i jej syna, widząc na ciele tego syna ślady krwi, przesłuchał go co do przyczyn zabicia matki i przeniesienia jej zwłok na ulicę, na które to pytania osoba ta udzieliła odpowiedzi, po czym funkcjonariusz policji założył jej kajdanki? Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy osobie tej należy jeszcze w tej chwili udzielić informacji określonej w art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE, a także w jaki sposób należy uwzględnić określone w art. 3 ust. 2 szczególne potrzeby osoby znajdującej się w podobnej sytuacji w ramach przedstawienia informacji, gdy policja wiedziała, że osoba ta jest dotknięta zaburzeniami psychicznymi?
- 5) Czy uregulowania krajowe dopuszczające faktyczne pozbawienie wolności wraz z przymusowym umieszczeniem w szpitalu psychiatrycznym w ramach procedury określonej w Zakon za zdraveto (ustawie o ochronie zdrowia) (stanowiące prewencyjny przymusowy środek nakładany w wypadku wykazania, że dana osoba cierpi na chorobę psychiczną i że istnieje zakładane, lecz niezrealizowane, ryzyko, iż osoba ta popełni przestępstwo), gdy faktyczną podstawę wszczęcia owej procedury stanowi czyn, co do którego wszczęto postępowanie karne przeciwko osobie umieszczonej w ośrodku leczniczym, są zgodne z art. 3 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] (UE) 2016/343 ⁽³⁾ [z dnia 9 marca 2016 r.] w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, a także czy w ten sposób dochodzi do obejścia prawa do rzetelnego procesu w wypadku aresztowania, odpowiadającego kryteriom określonym w art. 5 ust. 4 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – czyli procesu, w którym sąd ma uprawnienie do zbadania zarówno przestrzegania reguł proceduralnych, jak i uzasadnionych podejrzeń uzasadniających zatrzymanie, a także legalności realizowanego za pomocą tego środka celu, który to obowiązek ciąży na sędzie, gdy daną osobę zatrzymano w trybie Nakazatelno-procesualen kodeks[?]
- 6) Czy pojęcie domniemania niewinności w rozumieniu art. 3 dyrektywy (UE) 2016/343 obejmuje także domniemanie, że niepoczytalne osoby nie dokonały czynu szkodliwego społecznie, o który oskarża je prokurator, do chwili wykazania odmiennego stanu zgodnie z przepisami procesowymi (w postępowaniu karnym i przy przestrzeganiu prawa do obrony)?
- 7) Czy można przyjąć, że uregulowania krajowe, w których przewidziano różne uprawnienia sądu orzekającego w odniesieniu do zbadania z urzędu zgodności z prawem postępowania przygotowawczego w zależności od tego, czy:

- (1) rozpatruje wniesiony przez prokuratora akt oskarżenia, w którym twierdzi się, że określona osoba, która jest psychicznie zdrowa, dokonała zabójstwa (art. 249 ust. 1 w związku z art. 249 ust. 4 Nakazatelno-procesualen kodeks); lub
- (2) rozpatruje wniosek prokuratora, w którym twierdzi się, że osoba dokonała zabójstwa, lecz ze względu na stan psychiczny sprawcy nie popełniono przestępstwa, a także wnosi się do sądu o nałożenie środka przymusu państwowego w celu leczenia;

zapewniają gwarancje skutecznych środków ochrony osób wymagających szczególnego traktowania, zgodnie z wymogami określonymi w art. 13 w związku z art. 12 dyrektywy 2013/48/UE i w art. 8 pkt 2 w związku z art. 3 ust. 2 [dyrektywy] 2012/13/UE, a także czy różne uprawnienia sądu wynikające z rodzaju postępowania – określanego w zależności od tego, czy osoba wskazana jako sprawca posiada stan zdrowia psychicznego umożliwiający jej ponoszenie odpowiedzialności karnej – są zgodne z zasadą niedyskryminacji określoną w art. 21 ust. 1 karty?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, Dz.U. 2012, L 142, s. 1.
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, Dz.U. 2013, L 294, s. 1.
- ⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Közpointi Kerületi
Bírószág (Węgry) w dniu 23 lipca 2018 r. – PannonHitel Pénzügyi Zrt. / WizzAir Hungary
Légiközlekedési Kft.**

(Sprawa C-476/18)

(2018/C 352/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pesti Közpointi Kerületi Bírószág

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PannonHitel Pénzügyi Zrt.

Strona pozwana: WizzAir Hungary Légiközlekedési Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5–7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (zwanego dalej „rozporządzeniem”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów dotkniętych zmianą rozkładu lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że w związku z tym mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli przewoźnik lotniczy informuje pasażerów o zmianie rozkładu lotów w przeddzień planowego dnia wylotu w pierwotnym rozkładzie lotów, a w konsekwencji zmiany pasażerowie ponoszą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny w stosunku do czasu przylotu przewidzianego w pierwotnym rozkładzie lotów, czyli przybędą do miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie planowanym przez przewoźnika lotniczego czasie przylotu?

- 2) Czy art. 5–7 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów dotkniętych zmianą rozkładu lotów można *traktować jak pasażerów dotkniętych opóźnieniem lotu* oraz że w związku z tym mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu zmiany rozkładu lotów ponoszą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie planowanym przez przewoźnika lotniczego czasie przylotu?

(¹) Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 24 lipca 2018 r. – Google Ireland Limited / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vámigazgatósága

(Sprawa C-482/18)

(2018/C 352/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Google Ireland Limited

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vámigazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) oraz zakaz dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom podatkowym państwa członkowskiego, którego system sankcji przewiduje za niewykonanie obowiązku rejestracji do celów podatku od reklamy nałożenie grzywny za zaniechanie, która w przypadku spółek niemających siedziby na Węgrzech może być nawet 2 000 razy wyższa niż kara mająca zastosowanie do spółek z siedzibą na Węgrzech?
- 2) Czy można uznać, że opisana w poprzednim pytaniu sankcja o uderzająco wysokiej kwocie i represyjnym charakterze może zniechęcić usługodawców, którzy nie mają siedziby na Węgrzech, do świadczenia usług w tym państwie?
- 3) Czy art. 56 TFUE i zakaz dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom, zgodnie z którymi w przypadku spółek mających siedzibę na Węgrzech obowiązek rejestracji jest spełniany automatycznie, bez wyraźnego wniosku, wraz z nadaniem węgierskiego numeru identyfikacji podatkowej podczas wpisywania spółki do rejestru handlowego, niezależnie od tego, czy spółka publikuje reklamy czy ich nie publikuje, natomiast w przypadku spółek niemających siedziby na Węgrzech, które publikują reklamy w tym państwie, nie dzieje się to automatycznie, lecz muszą one wyraźnie spełnić obowiązek rejestracji, a jeśli tego nie uczynią, można na nie nałożyć określoną sankcję?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 56 TFUE i zakaz dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one sankcji takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, nałożonej z powodu niewypełnienia obowiązku rejestracji na potrzeby podatku od reklamy, w zakresie, w jakim wspomniane przepisy są sprzeczne z powyższym artykułem?
- 5) Czy art. 56 TFUE i zakaz dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi, zgodnie z którym w przypadku spółek mających siedzibę za granicą decyzja o nałożeniu kary jest ostateczna i podlega wykonaniu z chwilą jej doręczenia oraz można się od niej odwoływać jedynie w drodze postępowania sądowego, w którym sąd nie może przeprowadzić rozprawy i dopuszczalne są jedynie dowody z dokumentów, natomiast w przypadku spółek mających siedzibę na Węgrzech na nałożone na nie grzywny można wnieść odwołanie na drodze administracyjnej, a ponadto postępowanie sądowe nie jest w żaden sposób ograniczone?

- 6) Czy art. 56 TFUE, w świetle prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, ustanowionego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), należy interpretować w ten sposób, że powyższy wymóg nie jest spełniony, gdy grzywna za zaniechanie jest naliczana codziennie, a jej kwota została zwiększona trzykrotnie, przy czym usługodawca jeszcze nie wie o wydaniu poprzedniej decyzji, w związku z czym nie może naprawić swojego zaniechania, zanim zostanie na niego nałożona kolejna grzywna?
- 7) Czy art. 56 TFUE w związku z prawem do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy ustanowionym w art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych, w tym prawa do bycia wysłuchanym ustanowionego w art. 41 ust. 2 lit. a) karty praw podstawowych oraz prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, ustanowionego w art. 47 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że wspomniane wymogi nie są spełnione, gdy decyzja nie podlega zaskarżeniu w postępowaniu administracyjnym, a w postępowaniu sądownoadministracyjnym dopuszczalne są tylko dowody z dokumentów i sąd nie może przeprowadzić rozprawy w sprawie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 20 lipca 2018 r. – Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes
de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF / Institut national de l’audiovisuel**

(Sprawa C-484/18)

(2018/C 352/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF

Strona pozwana: Institut national de l’audiovisuel

Pozostali uczestnicy postępowania: Syndicat indépendant des artistes-interprètes (SIA-UNSA), Syndicat français des artistes-interprètes (CGT)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 lit. b), art. 3 ust. 2 lit. a) i art. 5 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, by uregulowanie krajowe, takie jak art. 49 II ustawy nr 86–1067 z dnia 30 września 1986 r. w sprawie swobody komunikacji, zmienione art. 44 ustawy nr 2006–961 z dnia 1 sierpnia 2006 r., wprowadzało na rzecz Institut national de l’audiovisuel (INA), korzystającego z prawa do wykorzystywania archiwów audiowizualnych publicznych przedsiębiorstw medialnych, system odstępstw polegający na tym, że warunki korzystania z utworów artystów wykonawców oraz wynagrodzenie następujące po tym wykorzystaniu są regulowane przez umowy zawierane między INA a samymi artystami wykonawcami lub organizacjami pracowniczymi reprezentującymi artystów wykonawców, które to umowy powinny w szczególności określać stawki wynagrodzenia oraz warunki ich wypłaty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 167, s. 10.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 24 lipca 2018 r. – Groupe Lactalis / Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de
l'Alimentation, Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Ministre de l'Économie et des Finances**

(Sprawa C-485/18)

(2018/C 352/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Groupe Lactalis

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation, Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Ministre de l'Économie et des Finances

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 26 rozporządzenia nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r.⁽¹⁾, który stanowi w szczególności, że Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat obowiązku wskazania kraju lub miejsca pochodzenia w odniesieniu do mleka oraz mleka wykorzystywanego jako składnik, należy uznać za przepis, który w sposób wyraźny zharmonizował to zagadnienie w rozumieniu art. 38 ust. 1 tego rozporządzenia, i czy sprzeciwia się on przyjmowaniu przez państwa członkowskie środków wprowadzających dodatkowe obowiązkowe oznaczenia na podstawie art. 39 tego rozporządzenia?
- 2) W przypadku gdyby środki krajowe były uzasadnione względami ochrony konsumentów na podstawie art. 39 ust. 1, czy oba kryteria, o których mowa w ust. 2 tego artykułu, dotyczące, po pierwsze, udowodnionego związku pewnych właściwości środka spożywczego z jego pochodzeniem, a po drugie, dowodu świadczącego o tym, że większość konsumentów przywiązuje znaczną wagę do tej informacji, należy interpretować we wzajemnym powiązaniu, a w szczególności, czy ocena udowodnionego związku może opierać się jedynie na elementach subiektywnych, związanych ze znaczeniem powiązania, jakie większość konsumentów może widzieć między właściwościami środka spożywczego a jego pochodzeniem?
- 3) Czy z uwagi na to, że właściwości środka spożywczego mogą, jak się wydaje, obejmować wszystkie elementy składające się na jego jakość, względy związane z wytrzymałością środka spożywczego na transport i ryzyko pogorszenia jego stanu podczas przewozu mogą odgrywać rolę w ocenie istnienia udowodnionego związku pewnych właściwości środka spożywczego z jego pochodzeniem dla celów stosowania art. 39 ust. 2?
- 4) Czy ocena warunków określonych w art. 39 wymaga postrzegania właściwości danego środka spożywczego jako wyjątkowych z powodu jego pochodzenia, czy raczej jako gwarantowanych tym pochodzeniem, a w tym ostatnim przypadku – niezależnie od harmonizacji norm sanitarnych i środowiskowych obowiązujących w Unii Europejskiej – czy oznaczenie pochodzenia może być dokładniejsze niż oznaczenie w postaci „UE” lub „spoza UE”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304, s. 18).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 23 lipca 2018 r. – RE / Praxair MRC**

(Sprawa C-486/18)

(2018/C 352/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RE

Strona pozwana: Praxair MRC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 2 ust. 4 i 6 Porozumienia ramowego w sprawie urlopu rodzicielskiego, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu względem pracownika, który przebywa w momencie jego zwolnienia na urlopie rodzicielskim połączonym ze świadczeniem pracy w niepełnym wymiarze godzin, przepisu prawa wewnętrznego, takiego jak art. L. 3123-13 kodeksu pracy, mającego wówczas zastosowanie, zgodnie z którym „Kwota odprawy pieniężnej z tytułu zwolnienia oraz kwota odprawy emerytalnej w przypadku pracownika, który był zatrudniony w tym samym zakładzie pracy w pełnym oraz w niepełnym wymiarze czasu pracy, jest ustalana proporcjonalnie do okresów zatrudnienia w pełnym bądź niepełnym wymiarze czasu pracy od rozpoczęcia zatrudnienia w tym zakładzie pracy”?
- 2) Czy klauzulę 2 ust. 4 i 6 Porozumienia ramowego w sprawie urlopu rodzicielskiego, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu względem pracownika, który przebywa w momencie jego zwolnienia na urlopie rodzicielskim połączonym ze świadczeniem pracy w niepełnym wymiarze godzin, przepisu prawa wewnętrznego, takiego jak art. R. 1233-32 kodeksu pracy, zgodnie z którym w okresie urlopu na przekwalifikowanie trwającego dłużej niż okres wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje od pracodawcy miesięczne wynagrodzenie, którego wysokość wynosi co najmniej 65 % średniego miesięcznego wynagrodzenia brutto pracownika, podlegającego składkom wyszczególnionym w art. L. 5422- 9, za okres ostatnich dwunastu miesięcy poprzedzających doręczenie wypowiedzenia?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno lub drugie z powyższych pytań – czy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa wewnętrznego, takim jak art. L. 3123-13 kodeksu pracy, mający wówczas zastosowanie, oraz art. R. 1233-32 tego kodeksu, z tego względu, że znacznie większa liczba kobiet niż mężczyzn decyduje się na korzystanie z urlopu rodzicielskiego połączonego ze świadczeniem pracy w niepełnym wymiarze godzin oraz że wynikająca z tego dyskryminacja pośrednia w zakresie wypłacanej odprawy pieniężnej z tytułu zwolnienia i zasiłku wypłacanego w związku z urlopem na przekwalifikowanie, które są obniżone w porównaniu do tych otrzymywanych przez pracowników, którzy nie skorzystali z urlopu rodzicielskiego połączonego ze świadczeniem pracy w niepełnym wymiarze godzin, nie jest uzasadniona czynnikami obiektywnymi, niezwiązanymi z jakąkolwiek dyskryminacją?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s.4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 30 lipca 2018 r. – YX

(Sprawa C-495/18)

(2018/C 352/32)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YX

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 lit. a) decyzji ramowej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że określone w nim kryteria będą spełnione tylko wtedy, gdy osoba skazana ma w państwie członkowskim, którego jest obywatelem, takie więzi rodzinne, społeczne, zawodowe lub innego rodzaju, na podstawie których można zasadnie zakładać, że wykonanie kary w tym państwie może ułatwić jej resocjalizację, a więc, że sprzeciwia się takiej regulacji krajowej jak § 4 ust. 1 lit. a) ustawy nr 549/2011, która umożliwia w takich wypadkach uznanie i wykonanie wyroku jedynie na podstawie formalnie zarejestrowanego zwykłego pobytu w państwie wykonującym, bez względu na to, czy osoba skazana ma tym państwie konkretne więzi umożliwiające zwiększenie szans na jej resocjalizację?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: czy art. 4 ust. 2 decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że również w sytuacji uregulowanej w art. 4 ust. 1 lit. a) decyzji ramowej właściwy organ państwa wydającego powinien ustalić jeszcze przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia, że wykonanie kary ze strony państwa wykonującego będzie służyć celowi ułatwienia resocjalizacji osoby skazanej, a jednocześnie uzyskane w tym względzie informacje powinien umieścić w części d) pkt 4 zaświadczenia, w szczególności gdy osoba skazana w stanowisku, o którym mowa w art. 6 ust. 3 decyzji ramowej, twierdzi, że ma konkretne więzi rodzinne, społeczne lub zawodowe w państwie wydającym?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 9 ust. 1 lit. b) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że powód odmowy uznania i wykonania wyroku występuje również wtedy, gdy w sytuacji określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) decyzji ramowej, pomimo przeprowadzenia konsultacji na podstawie ust. 3 tego przepisu i ewentualnego udzielenia dalszych koniecznych informacji, nie zostanie wykazane istnienie takich rodzinnych, społecznych, zawodowych lub innego rodzaju więzi, na podstawie których można by zasadnie zakładać, że wykonanie kary w państwie wykonującym może ułatwić resocjalizację skazanego?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. UE L 327, s. 27).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – K. Chrystomides & Co. i in. / Rada i in.

(Sprawa T-680/13) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Republiki Cypryjskiej – Wydana na wniosek Cypryjskiego Banku Centralnego decyzja Rady Prezesów EBC z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie awaryjnego wsparcia płynnościowego – Oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. w sprawie Cypru – Decyzja 2013/236/UE – Protokół porozumienia z dnia 26 kwietnia 2013 r. zawartego pomiędzy Republiką Cypru i Europejskim Mechanizmem Stabilności – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Wymogi formalne – Wyczerpanie krajowych środków odwoławczych – Wystarczająco istotne naruszenie przepisów przyznających prawa jednostkom – Prawo własności – Uzasadnione oczekiwania – Równość traktowania)

(2018/C 352/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: D^r. K. Chrystomides & Co. LLC (Nikozja, Cypr) oraz 50 innych skarżących wymienionych w załączniku do wyroku (przedstawiciel: P. Tridimas, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Dumitriu-Segnana, E. Chatziioakeimidou i E. Moro, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, następnie J.-P. Keppenne, M. Konstantinidis i L. Flynn, pełnomocnicy), Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: początkowo N. Lenihan i F. Athanasiou, następnie P. Papaschalis, P. Senkovic i w końcu M. Szablewska i K. Laurinavičius, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata H.-G. Kamanna), Eurogrupa reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Dumitriu-Segnana, E. Chatziioakeimidou i E. Moro, pełnomocnicy), Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską (przedstawiciele: początkowo B. Smulders, J.-P. Keppenne i M. Konstantinidis, następnie J.-P. Keppenne, M. Konstantinidis i L. Flynn, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga oparta na art. 268 TFUE i zmierzająca do uzyskania naprawienia szkody, jaką skarżący mieli ponieść w wyniku wydanej na wniosek Cypryjskiego Banku Centralnego decyzji Rady Prezesów EBC z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie awaryjnego wsparcia płynnościowego, oświadczeń Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. w sprawie Cypru, decyzji 2013/236/UE Rady z dnia 25 kwietnia 2013 r. skierowanej do Cypru w sprawie określonych środków służących przywróceniu stabilności finansowej i trwałego wzrostu gospodarczego (Dz.U. 2013, L 141, s. 32), protokołu porozumienia z dnia 26 kwietnia 2013 r. zawartego pomiędzy Republiką Cypru i Europejskim Mechanizmem Stabilności (EMS) oraz innych aktów i działań Komisji, Rady, EBC i Eurogrupy związanych z przyznaniem Republice Cypru pomocy finansowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC i pozostali skarżący wymienieni w załączniku do wyroku zostają obciążeni, poza kosztami własnymi, kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej, Komisję Europejską i Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Bourdouvali i in. / Rada i in.(Sprawa T-786/14) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Cypru – Decyzja Rady Prezesów EBC w sprawie wsparcia płynnościowego na wniosek banku centralnego Cypru – Oświadczenia Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. – Decyzja 2013/236/UE – Protokół ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. dotyczący szczegółowych warunków w zakresie polityki gospodarczej zawarty między Cyprzem a europejskim mechanizmem stabilności – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Wymogi formalne – Wyczerpanie wewnętrznych środków odwoławczych – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Prawo własności – Uzasadnione oczekiwania – Równość traktowania)

(2018/C 352/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eleni Pavlikka Bourdouvali (Meneou, Cypr) i 51 pozostałych skarżących, których nazwiska wymienione są w załączniku do wyroku (przedstawiciel: P. Tridimas, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Moro i E. Chatziioakeimidou, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-P. Keppenne, M. Konstantinidis i L. Flynn, pełnomocnicy), Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: K. Laurinavičius i M. Szablewska, pełnomocnicy, wspierani przez H.-G. Kamanna, avocat), Eurogrupa, reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Moro i E. Chatziioakeimidou, pełnomocnicy), i Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską (przedstawiciele: J.-P. Keppenne, M. Konstantinidis i L. Flynn, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, którą skarżący mieli ponieść z powodu decyzji Rady Prezesów EBC z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie wsparcia płynnościowego na wniosek banku centralnego Cypru, oświadczeń Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. dotyczących Cypru, decyzji Rady 2013/236/UE z dnia 25 kwietnia 2013 r. skierowanej do Cypru w sprawie określonych środków służących przywróceniu stabilności finansowej i trwałego wzrostu gospodarczego (Dz.U. 2013, L 141, s. 32), protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. dotyczącego szczegółowych warunków w zakresie polityki gospodarczej zawartego między Cyprzem a europejskim mechanizmem stabilności (ESM), a także innych aktów i zachowań Komisji, Rady, EBC i Eurogrupy związanych z przyznaniem programu pomocy finansowej Republice Cypryjskiej.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Eleni Pavlikka Bourdouvali i pozostali skarżący, których nazwiska są wymienione w załączniku, zostają obciążeni, poza ich własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej, Komisję Europejską i Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. –Banque postale / EBC(Sprawa T-733/16) ⁽¹⁾

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) i ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Obliczanie wskaźnika dźwigni – Odmowa przez EBC udzielenia stronie skarżącej zezwolenia na wyłączenie z obliczania wskaźnika dźwigni ekspozycji spełniających określone warunki – Artykuł 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – Uprawnienia dyskrecjonalne EBC – Naruszenia prawa – Oczywisty błąd w ocenie]

(2018/C 352/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: La Banque postale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci E. Guillaume i L. Coudray)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: K. Lackhoff, R. Bax i G. Bassani, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów H. G. Kamanna i F. Louisa)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji EBC ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16 z dnia 24 sierpnia 2016 r., wydanej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. d) i art. 10 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63), oraz art. 429 ust. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1, sprostowania Dz.U. 2013, L 208, s. 68 i Dz.U. 2013, L 321, s. 6).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) ECB/SSM/2016-96950066U5XAAIRCPA 78/16 z dnia 24 sierpnia 2016 r.
- 2) EBC zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 454 z 5.12.2016.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Confédération nationale du Crédit mutuel / EBC**(Sprawa T-751/16) ⁽¹⁾**

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) i ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Obliczenie wskaźnika dźwigni – Odmowa przez EBC udzielenia stronie skarżącej zezwolenia na wyłączenie z obliczenia wskaźnika dźwigni ekspozycji spełniających określone warunki – Artykuł 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – Uprawnienia dyskrecjonalne EBC – Naruszenia prawa – Oczywisty błąd w ocenie]

(2018/C 352/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Confédération nationale du Crédit mutuel (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Grégoire i C. De Jonghe)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: K. Lackhoff, R. Bax i G. Bassani, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów H.-G. Kamanna i F. Louisa)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji ECB/SSM/2016-9695000CG7B84NLR5984/92 wydanej przez EBC w dniu 24 sierpnia 2016 r. na podstawie art. 4 ust. 1 lit. d) i art. 10 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63) i art. 429 ust. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1, sprostowania Dz.U. 2013, L 208, s. 68 i Dz.U. 2013, L 321, s. 6).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) ECB/SSM/2016-9695000CG7B84NLR5984/92 z dnia 24 sierpnia 2016 r.
- 2) EBC zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BNP Paribas / EBC(Sprawa T-768/16) ⁽¹⁾

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 4 ust. 1 lit. d) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Obliczanie wskaźnika dźwigni – Odmowa udzielenia przez EBC stronie skarżącej zezwolenia na wyłączenie z obliczania wskaźnika dźwigni ekspozycji spełniających określone warunki – Artykuł 429 ust. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – Uprawnienia dyskrecyjne EBC – Naruszenia prawa – Oczywisty błąd w ocenie]

(2018/C 352/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Champsaur i A. Delors)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: K. Lackhoff, R. Bax, G. Bassani i C. Olivier, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: S. Hartikainen, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji EBC ECB/SSM/2016-R0MUWSFPU8M-PRO8K5P83/136 z dnia 24 sierpnia 2016 r., wydanej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. d) i art. 10 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63) oraz art. 429 ust. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1, sprostowania Dz.U. 2013, L 208, s. 68 i Dz.U. 2013, L 321, s. 6).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) ECB/SSM/2016-R0MUWSFPU8M-PRO8K5P83/136 z dnia 24 sierpnia 2016 r.
- 2) EBC zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Cypr / EUIPO – Papouis Dairies (Pallas Halloumi)(Sprawa T-825/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Pallas Halloumi – Wcześniejszy słowny certyfikujący znak towarowy Zjednoczonego Królestwa HALLOUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 352/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciele: S. Małynicz, QC i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Papouis Dairies Ltd, (Nikozja, Cypr) (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2016 r. (sprawa R 2065/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Republiką Cypryjską a Papouis Dairies.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Cypryjska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Cypr / EUIPO – POA (COWBOYS HALLOUMI)

(Sprawa T-847/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego COWBOYS HALLOUMI – Wcześniejszy słowny znak certyfikujący Zjednoczonego Królestwa HALLOUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 352/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Pagkypriosorganismos ageladotrofon (POA) (Latsia, Cypr) (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2016 r. (sprawa R 2781/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Republiką Cypryjską a POA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Cypryjska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Star Television Productions/EUIPO – Marc Dorcel (STAR)**(Sprawa T-797/17) ⁽¹⁾****Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy STAR – Brak rzeczywistego używania znaku towarowego – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]**

(2018/C 352/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Star Television Productions Ltd (Tortola, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Farnsworth, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Marc Dorcel SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Soyer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2017 r. (sprawa R 1519/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Star Television Productions a Marc Dorcel.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Star Television Productions Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – WV / ESDZ**(Sprawa T-388/18)**

(2018/C 352/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: WV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna

- w rezultacie, po nakazaniu stronie pozwanej, na wstępie i zgodnie z art. 89 § 3 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem ustanawiającym „środki organizacji postępowania”, przedłożenia wszystkich dokumentów dotyczących niniejszej sprawy, w szczególności: zakresu uprawnień i wniosków z wewnętrznego dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa przeprowadzonego przez organ powołujący; wszystkich dokumentów i decyzji wewnętrznych ESDZ sporządzonych w związku z oskarżeniami związanymi z domniemanym pozyskiwaniem dokumentów i możliwym przekazywaniem informacji przez skarżącego do jakiegokolwiek państwa trzeciego (Izrael/Turcja), z dokładnymi datami, informacjami, jakimi się rzekomo dzieliła, konkretnymi dowodami, a także informacjami przekazywanymi służbom bezpieczeństwa i odpowiedziami od nich; dokumentów i decyzji wewnętrznych najwyraźniej wydanych lub sporządzonych w związku z incydem z dnia 27 lipca 2016 r., w szczególności notatki Sekretarza Generalnego ESDZ dotyczącej wykluczenia skarżącej z Wydziału ds. Turcji; wiadomości elektronicznej pani [X] wysłanej we wrześniu 2015 r. do pana [Y] i najwyraźniej odnoszącej się do „poważnych problemów związanych zasadniczo z jej zachowaniem”; informacji na temat charakteru różnych przeniesień, którym została poddana, w celu wyjaśnienia, czy przeniesienia dokonano z jej stanowiskiem i obciążeniami; zakresu uprawnień ekspertów krajowych udostępniony wydziałowi ESDZ ds. Turcji, odzwierciedlającego porozumienie zawarte z różnymi państwami członkowskimi w czerwcu 2015 r. w celu ustanowienia tego wydziału; protokołu ze spotkania w dniu 18 maja 2017 r. między skarżącą, przedstawicielem komitetu pracowniczego i organem powołującym; wymiany wiadomości e-mail, która miała miejsce w dniu 10 lipca 2017 r. między panem [Z] a szefem delegatury UE w Turcji;
- stwierdzenie nieważności dorozumianego odrzucenia wniosku o udzielenie wsparcia na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego z dnia 4 września 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 marca 2018 r., pod sygn. Ares (2018) 1705593, doręczonej w tym samym dniu, w którym organ powołujący oddalił zażalenie skarżącej, złożone przez nią w dniu 29 listopada 2017 r. (pod sygn. R/510/17), na dorozumiane odrzucenie wniosku o udzielenie wsparcia na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia obowiązku udzielenia wsparcia oraz obowiązku staranności, naruszenia art. 1e ust. 2, art. 12, 12a, 22b, 24, 25 i 26 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), zasady dobrej administracji i naruszenia art. 1 i 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Strona skarżąca podnosi również w ramach zarzutu naruszenie art. 41, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, europejskiej Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności, obrony, a także nadużycie prawa i nadużycia proceduralne, oprócz oczywistego naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i równości broni.

Wreszcie strona skarżąca podnosi w ramach zarzutu naruszenie zasady, zgodnie z którą administracja powinna wydać decyzję wyłącznie na podstawie prawnie dopuszczalnych podstaw, to znaczy istotnych i nieobarczonych błędem w ocenie faktycznej lub prawnej oraz naruszenie zasad proporcjonalności, kontradyktoryjności, dobrej administracji i pewności prawnej, a ponadto naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Tym samym podniesiona część zarzutu polega na tym, że przyjmując zaskarżoną decyzję w omawianych warunkach, a następnie oddalając zażalenie strony skarżącej, organ powołujący rażąco nie zastosował ww. przepisów regulaminu pracowniczego i zasad oraz nie nadał im właściwej wykładni, natomiast oparł swą decyzję na motywach błędnych, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym, a w rezultacie umieścił stronę skarżącą w niezgodnej z prawem sytuacji administracyjnej, bez jakiegokolwiek zgodności między ustalonymi faktami a odrzuceniem wniosku o udzielenie wsparcia.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – Riesco García / Parlament**(Sprawa T-391/18)**

(2018/C 352/42)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Juan Carlos Riesco García (Rota, Espagne) (przedstawiciel: adwokat M. Tey Ariza)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w drodze niniejszej skargi i na mocy kompetencji Sądu skarżący domaga się stwierdzenia bezczynności w odniesieniu do odpowiedzi Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego otrzymaną w dniu 31 maja 2017 r., a dotyczącą petycji nr 0741/2015 w sprawie dyskryminacji między urzędnikami a członkami personelu tymczasowego służby publicznej (interinos) w zakresie warunków odchodzenia na emeryturę pracowników centralnej służby cywilnej w Hiszpanii;
- mając wzgląd na wskazane przepisy (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego UNICE, CEEP oraz ETUC), uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i wypowiedzenie się w przedmiocie postawionego pytania oraz na tej podstawie nakazanie Hiszpanii uznania i ustanowienia natychmiastowego skutku dla prawa wszystkich osób zatrudnionych w centralnej służbie cywilnej państwa do korzystania z tych samych warunków przechodzenia na wcześniejszą emeryturę.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca sygnalizuje, że co się tyczy dobrowolnego przechodzenia na emeryturę, omawiane tu przepisy hiszpańskie umożliwiają stałym pracownikom (urzędnikom) objętym systemem zabezpieczenia społecznego zmianę tego systemu z uwagi na to, że ich zatrudnienie ma charakter stały, natomiast pracownicy tymczasowi (interinos) nie mają takiej możliwości, ponieważ ich zatrudnienie nie ma charakteru stałego.

Strona skarżąca uważa za wprowadzającą w błąd i niezrozumiałą bezpodstawną odpowiedź Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego na petycję (nr 0741/2015). Organ ten, który uznał powyższą petycję za dopuszczalną i stwierdził w dniu 3 sierpnia 2016 r., że przepisy hiszpańskie należy dostosować do wymogów dyrektywy 1999/70, tak jak tego zażądano (ustanawiając takie same warunki przechodzenia na emeryturę), a nawet rozważał wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ostatecznie wycofał się ze wszystkiego, tłumacząc się, że wyjaśnieniu podlegały „kwestie faktyczne”.

Jeszcze bardziej niezrozumiałe jest to, że wobec powzięcia wątpliwości co do tych kwestii, Komisja nie zwróciła się do instytucji posiadającej kompetencje do podjęcia decyzji, czy w takim wypadku dostosowanie prawa krajowego do wymogów dyrektywy 1999/70 było konieczne, czyli do Trybunału, tylko zamiast tego zaproponowała zwrócenie się z tym pytaniem do sądów krajowych, które są jeszcze mniej kompetentne tudzież w ogóle nie mają właściwości w zakresie orzekania o konieczności dostosowania prawa krajowego, tak aby było zgodne z prawem Unii.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – ITSA / Komisja**(Sprawa T-396/18)**

(2018/C 352/43)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ITSA International Tax Stamp Association Ltd (ITSA) (Sunbury-on-Thames, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat F. Scanvic)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/573 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych, rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/574 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pojedynczy zarzut naruszenia art. 8 Protokołu WHO w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi przyjętego w Seulu w dniu 12 listopada 2012 r., który zakazuje powierzania zadania znakowania wyrobów tytoniowych przemysłowi tytoniowemu. W tym względzie skarżąca uważa, że choć wspomniany protokół nie wszedł jeszcze w życie, to został on jednak zawarty i podpisany przez Unię Europejską, co sprawia, że nie wolno jej przyjmować sprzecznych z nim aktów prawnych.

Ponadto skarżąca podnosi, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1), na której podstawie wydano zaskarżone rozporządzenie, może i powinna być interpretowana w sposób, który będzie zgodny z przytoczonym protokołem, mimo że nie zabrania ona w sposób wyraźny powierzania omawianych zadań przemysłowi tytoniowemu.

Na koniec, gdyby taka interpretacja nie była możliwa, to wówczas sama dyrektywa byłaby niezgodna z protokołem, a więc i z traktatami europejskimi.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Prigent / Komisja

(Sprawa T-436/18)

(2018/C 352/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claude Prigent (Caudan, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Bove)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- co do istoty uznanie skargi za zasadną;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 maja 2018 r. na podstawie zasady solidarności narodowej zdefiniowanej przez TSUE (ogólna zasada prawa) lub na podstawie art. 9 traktatu o Unii Europejskiej;
- przekazanie sprawy właściwemu organowi;
- nakazanie spełnienia wszelkich obowiązków wymaganych przez prawo w tym zakresie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- zastrzeżenie na rzecz skarżącej wszelkich innych praw, uprawnień i środków.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady solidarności narodowej zdefiniowanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), która jest zasadą ogólną prawa. W tym zakresie skarżący podnosi, że TSUE twierdzi, iż system przeznaczony dla określonej kategorii ludności lub pracowników nie jest systemem ustawowym, lecz systemem zawodowym. Twierdzi, że w niniejszym przypadku – ze względu na dyskryminację, jaka jego zdaniem istnieje pomiędzy osobami prowadzącymi działalność na własny rachunek zmuszonymi do przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego pracowników prowadzących działalność na własny rachunek (zwanego dalej „RSI”), nawet w przypadku zerowych obrotów lub deficytu, a innymi jednoosobowymi przedsiębiorstwami, pracownikami, a także urzędnikami – wyraźnie nie chodzi o system ustawowy.

Poza tym skarżący twierdzi, że zasada solidarności, na której zdaniem państwa francuskiego oparty jest RSI jako ustawowy system zabezpieczenia społecznego, została w niniejszej sprawie naruszona przez RSI, ponieważ skarżący jest wzywany do zapłaty minimalnych i ryczałtowych składek, nawet gdy osiąga niski przychód. Poza tym może on zostać całkowicie pozbawiony świadczeń chorobowych lub emerytalnych w przypadku zapłaty składek w niewystarczającej wysokości lub w przypadku zwykłego opóźnienia w zapłacie, co nie ma miejsca w przypadku innych pracowników francuskich należących do innego systemu zabezpieczenia społecznego.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 9 traktatu o Unii Europejskiej, ustanawiającego zasadę równości pomiędzy wszystkimi obywatelami Unii, w zakresie, w jakim nie jest możliwe obliczenie wysokości składek RSI w sposób niekorzystny dla osób prowadzących działalność na własny rachunek, takich jak skarżący, w stosunku do innych pracowników francuskich. W konsekwencji Komisja, poprzez umorzenie postępowania w sprawie wniesionej przez skarżącego skargi, naruszyła zasadę solidarności narodowej, zdefiniowaną przez TSUE jako zasadę ogólną prawa, oraz art. 9 traktatu o Unii Europejskiej, co powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności wydanej przez nią decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)

(Sprawa T-453/18)

(2018/C 352/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Biasotto (Treviso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Le Divelec Lemmi, R. Castiglioni i E. Cammareri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: OOFOS LLC (Reno, Nevada, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OOF – zgłoszenie nr 14 961 767

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 maja 2018 r. w sprawie R 1270/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie niniejszej skargi w całości;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i, w konsekwencji, uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 961 767 dla wszystkich wskazanych towarów i usług należących do klas 18, 25 i 35 (lub, w danym wypadku, wezwanie EUIPO do ponownego rozpatrzenia odwołania skarżącej z dnia 15 czerwca 2017 r., lecz tym razem poprzez porównanie zgłoszenia spornego znaku towarowego ze znakiem towarowym wnoszącej sprzeciw objętym wcześniejszą rejestracją międzynarodową nr 1 258 728);
- obciążenie EUIPO i interwenienta całością kosztów postępowania poniesionych w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniach przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)

(Sprawa T-454/18)

(2018/C 352/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Biasotto (Treviso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Le Divelec Lemmi, R. Castiglioni i E. Cammareri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: OOFOS LLC (Reno, Nevada, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie unijnego znaku towarowego „ONO” – zgłoszenie nr 14 961 791

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie R 1281/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi w całości;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości poprzez potwierdzenie co do istoty stwierdzenia EUIPO dokonanego w decyzji z dnia 17 maja 2017 r. dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2683558 i, w konsekwencji, uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 961 791 dla wszystkich zgłoszonych towarów i usług należących do klas 18, 25 i 35;
- obciążenie interwenienta całością kosztów postępowania poniesionych w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniach przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2018 r. – Novartis / EUIPO (SMARTSURFACE)**(Sprawa T-463/18)**

(2018/C 352/47)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat L. Junquera Lara)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* słowny unijny znak towarowy „SMARTSURFACE” – zgłoszenie nr 16 492 076*Zaskarżona decyzja:* decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2018 r. w sprawie R 1765/2017-2**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie, że art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie uniemożliwiają rejestracji rozpatrywanego oznaczenia (zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 16 492 076) w odniesieniu do towarów objętych klasą 9, opisanych w zgłoszeniu do rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2018 r. – Getsmarter Online / EUIPO (getsmarter)**(Sprawa T-473/18)**

(2018/C 352/48)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Getsmarter Online Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: I. Silcock, Barrister)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego „getsmarter” – zgłoszenie nr 16 565 939*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 maja 2018 r. w sprawie R 2632/2017-1**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2018 r. – Sebastian Veit / Europejski Bank Centralny**(Sprawa T-474/18)**

(2018/C 352/49)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Sebastian Veit (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: K. Kujath, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 3 stycznia 2018 r. w sprawie zaszeregowania skarżącego od dnia 1 stycznia 2018 r., w zakresie, w jakim strona pozwana przyznała skarżącemu zaledwie stopień 17 w grupie płac F/G;
- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 25 maja 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego o przyznanie stopnia 83 w grupie płac F/G od dnia 1 stycznia 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Naruszenie zasady równego traktowania

W zarzucie pierwszym skarżący podnosi, że strona pozwana, w odniesieniu do kandydatów wewnętrznych, w odróżnieniu od kandydatów zewnętrznych, którzy znajdowali się w porównywalnej sytuacji w ramach identycznego postępowania w sprawie naboru, tylko w ograniczony sposób uwzględniła odpowiednie doświadczenie zawodowe.

2. Naruszenie obowiązku staranności

W zarzucie drugim skarżący podnosi, że strona pozwana przy zaszeregowaniu skarżącego potraktowała go – chociaż pozostawał on już w jej służbie – gorzej niż kandydatów, którzy nie pozostawali jeszcze z nią w stosunku pracy, bez obiektywnego uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2018 r. – Electroquímica Onubense / ECHA**(Sprawa T-481/18)**

(2018/C 352/50)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Electroquímica Onubense, S.L. (Palos de la Frontera, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat D. González Blanco)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o wydanie nowego orzeczenia, w którym Sąd uzna, że Electroquímica Onubense (EQO) spełnia wymogi uznania za średnie przedsiębiorstwo do celów pobierania opłat za rejestrację produktów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, oparty na okoliczności, że w załączonym do zaskarżonej decyzji raporcie obliczeniowym dla MŚP odniesiono się do powiązania skarżącej z ERCROS w latach 2013 i 2014, a autor owego raportu pominął bardzo istotną informację, a mianowicie, iż została ona utworzona w lutym 2015 r. z kapitałem zakładowym 3 000 EUR będącym minimalnym kapitałem wymaganym zgodnie z hiszpańskim ustawodawstwem w zakresie prawa handlowego. Skarżąca twierdzi w tym zakresie, że to właśnie kapitał zakładowy nowej spółki był decydującym czynnikiem dla oświadczenia, że jest ona „małym przedsiębiorstwem”, ponieważ spółka EQO rzeczywiście spełniała kryteria zgodne z wymogami obowiązujących uregulowań, przy czym udział spółki ERCROS w spółce EQO nie mógł w żaden sposób być wystarczający do przekształcenia jej w „duże przedsiębiorstwo”.
2. Zarzut drugi, oparty na okoliczności, że ERCROS był jedynym wspólnikiem EQO w okresie od utworzenia spółki (w dniu 18 lutego 2015 r.) do zbycia udziałów w spółce na rzecz SALINAS DEL ODIEL (w dniu 2 czerwca 2015 r.) w sposób wyłącznie przejściowy lub funkcjonalny w celu ułatwienia przeniesienia własności spółki EQO na jej końcowego odbiorcę, spółkę SALINAS DEL ODIEL.
3. Zarzut trzeci, oparty na okoliczności, że na koniec roku obrotowego 2015 spółka EQO nie była już w posiadaniu spółki ERCROS (uważanej za „duże przedsiębiorstwo”), bezpośrednio ani pośrednio, natomiast była ona w posiadaniu spółki SALINAS DE ONIEL (uważanej za „średniego przedsiębiorstwa”).
4. Zarzut czwarty, oparty na tym, że istotną okolicznością dla określenia wielkości przedsiębiorstwa EQO do celów stosowania niniejszych przepisów może być tylko powiązanie EQO z przedsiębiorstwem będącym jego spółką dominującą na koniec roku obrotowego 2015 – co znalazło odzwierciedlenie w rocznych sprawozdaniach finansowych za ten rok – a nie okoliczność, jaki podmiot był z nim powiązany w sposób przejściowy i funkcjonalny w danym roku obrotowym.
5. Zarzut piąty, oparty na okoliczności, że należało pobrać opłatę przewidzianą dla średniego przedsiębiorstwa, a nie tę przewidzianą dla dużego przedsiębiorstwa, zważywszy, iż, że powiązaniem, jakie należy wykazać w tym celu, jest powiązanie spółki EQO ze spółką SALINAS DEL ODIEL, a nie spółki EQO ze spółką ERCROS.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2018 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO (VirusProtect)**(Sprawa T-487/18)**

(2018/C 352/51)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy ViruProtect – zgłoszenie nr 16 295 511

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 czerwca 2018 r. w sprawie R 1886/2017-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 75 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2018 r. – Vafo Praha / EUIPO – Rutzinger-Kurpas (Meatlove)

(Sprawa T-491/18)

(2018/C 352/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vafo Praha s.r.o. (Chrást'any, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat M. Vojáček)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Susanne Rutzinger-Kurpas (Spigellau, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Susanne Rutzinger-Kurpas

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „Meatlove” – zgłoszenie nr 15 557 374

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie R 264/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) w związku z art. 46 rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2018 r. – Zhadanov / EUIPO (Scanner Pro)**(Sprawa T-492/18)**

(2018/C 352/53)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Igor Zhadanov (Odessa, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat P. Olson)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „Scanner Pro” – zgłoszenie nr 16 257 727

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 czerwca 2018 r. w sprawie R 1812/2017-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 016257727 dla towarów należących do klas 9 i 42;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (DERMATEST)**(Sprawa T-495/18)**

(2018/C 352/54)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH (Monaster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy DERMATEST – zgłoszenie nr 17 542 986

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie R 426/2018-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izłą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2018 r. – OCU / SRB**(Sprawa T-496/18)**

(2018/C 352/55)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Organización de Consumidores y Usuarios (OCU) (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Martínez Martínez i C. López-Mélida de Ramón)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji final („Final Decision”) z dnia 19 czerwca 2018 r. decyzji komisji odwoławczej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji wydanej w sprawie 54/2017 prowadzonej przeciwko Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji;
- obciążenie „komisji odwoławczej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji” kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu prawa podstawowego, o którym mowa w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady poszanowania prawa do obrony (prawo do dobrej administracji wyrażone w dostępie do dokumentów w celu wykonywania uzasadnionego prawa do obrony).
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja w sprawie nieprzyznania przez komisję odwoławczą pełnego dostępu do dokumentów będących w posiadaniu Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), wnioskowanych przez skarżącą w celu wykonywania uzasadnionego prawa do obrony, skutkuje poważnym naruszeniem prawa podstawowego do dobrej administracji wyrażonego w dostępie do dokumentów, określonym w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i podstawowej zasady prawa wspólnotowego dotyczącej poszanowania prawa do obrony.

2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu artykułów wprowadzających odstępstwo od ograniczenia poufności i tajemnicy handlowej przy dostępie do dokumentów, gdy wniosek został złożony w ramach wykonywania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, o których mowa w art. 88 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1); w art. 84 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190) i w art. 53 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji w sprawie nieprzyznania przez komisję odwoławczą pełnego dostępu do dokumentów będących w posiadaniu SRB dokonano błędnego zastosowania wyjątków od zasady powszechnego dostępu do dokumentów przewidzianych w ww. uregulowaniach, ponieważ o dostęp ten wnioskowano w ramach wykonywania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu podstawowego prawa wyrażonego w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (prawa do dobrej administracji w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia aktów).

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja w sprawie nieprzyznania przez komisję odwoławczą pełnego dostępu do dokumentów będących w posiadaniu SRB, skutkuje poważnym naruszeniem prawa podstawowego do dobrej administracji, o którym mowa w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim uchybiono w niej obowiązkowi uzasadnienia aktów.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2018 r. – IAK – Forum International / EUIPO – Schwalb (IAK)

(Sprawa T-497/18)

(2018/C 352/56)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IAK GmbH – Forum International (Kirchzarten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Wilke)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ulrich Schwalb (Kolonja, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy IAK – unijny znak towarowy nr 9 843 533

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 czerwca 2018 r. w sprawie R 1511/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nieuwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku w całości;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2018 r. – ZPC Flis / EUIPO – Aldi Einkauf (Happy Moreno choco)

(Sprawa T-498/18)

(2018/C 352/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZPC Flis sp.j. (Radziejowice, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Kondrat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Happy Moreno choco” – zgłoszenie nr 15 028 087

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 maja 2018 r. w sprawie R 1464/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz przekazanie sprawy do EUIPO do ponownego rozpatrzenia;
lub
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że nie ma względnych podstaw do odmowy rejestracji unijnego znaku towarowego 015028087 „Happy Moreno choco” w odniesieniu do wszystkich towarów objętych klasami 30 i 35 i należy zarejestrować znak towarowy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na rzecz strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
 - naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasady pewności prawa.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL